

BÍBOR KÖR ANYAGOK KIEMELKEDÉS SOROZAT

8. SHOUD – ADAMUS főszereplésével, Geoffrey Hoppe közvetítésében

Elhangzott a Bíbor Körben

2019. április 6-án.

www.crimsoncircle.com

FONTOS MEGJEGYZÉS: Ez az információ talán nem számodra készült kivéve, ha teljes felelősséget vállalsz az életedért és a teremtéseidért.

* * *

Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom Adamusa.

Úgy néztek rám, mintha most látnátok először. (nevetések) Lehet, hogy valami kicsit másmilyen.

Á! Lenne egy pár megjegyzésem mielőtt elkezdjük. Cauldre azt gondolta, hogy megpróbáltam bejönni az előző beszélgetés alatt. (nevetések) De erről szó sem volt! Csak nagyon izgatott voltam a mai nap miatt, mert nagyon sok mindenről kell beszélnünk.

Ennek a csatornázásnak számos rétege lesz, ami alatt azt értem, hogy sok minden történik benne. Nem csak a kimondott szavak számítanak, hanem sok minden más is történik ebben az üzenetben. Talán később majd egy párszor újra vissza szeretnétek térni rá és meg szeretnétek hallgatni vagy nézni. Rengeteg sok mindent csinálunk most. Mondhatni összevegytjük ezt az egészet.

Lesz, hogy az emberi elme azt mondja majd, hogy „Mi a fenét akar ezzel Adamus mondani? Mégis miről beszél? Miért nem képes megmaradni egyetlen témánál?” – Hát azért, mert többé nem fogok csak egy témánál megmaradni. Mert ez az ÉS-ről szól.

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet!

Másodsorban pedig láttátok a Hatodik nap ideje (Time of the Sixth Sun) filmelőzetesét a bevezető alatt www.crimsoncircle.totssmovie.com és ebben a filmben Tóbiás szerepel. *(ha rákattintotok erre a linkre, vagy kimásoljátok és beillesztitek a böngészőtökbe, akkor a nevetek és az email címetek megadásával tudtok regisztrálni a 108 perces teljes filmre, plusz a 8 részes dokumentumfilm többi részének ingyenes online megnézésére, korlátozott ideig. A kért adatok megadása után a zöld mezőre való kattintással tudtok regisztrálni. A google fordító segítségével mindezt magyar nyelven. A filmhez van magyar felirat. Április 24-én lehet majd megnézni az első részét a filmnek, amiről email-ben értesítést is fogtok kapni. Ezt követően pedig minden nap kaptok majd egy linket, az többi dokumentumfilm részhez. A regisztrációt követően kaptok majd egy emailt, ahol rá kell kattintanotok az emailben kapott első linkre a regisztráció megerősítéséhez. A film készítői azt kérik, hogy ahogy megkapjátok a linket az egyes részekhez, nézzétek is meg őket, mert csak 24 óráig elérhetőek, és másnap lecserélik azt az új részre. Továbbá azt is kérik, hogy ha teljesen biztosak akartok lenni abban, hogy megkapjátok mindig az aktuális linket a filmhez és az azt követő többi dokumentumfilm részhez, akkor a facebook messengeren*

is tegyék lehetővé, hogy elérjenek titeket, és ott is megkaphassátok az értesítéseket. Ezt, a regisztráció után megjelenő új ablakban vagy új oldalon tudjátok megtenni, vagy a kapott emailen keresztül. Használjátok a google fordítót az email értelmezéséhez – a ford. megj.)

Tóbiás a narrátora ennek a filmnek, de ez nem csak a narrációjáról, az elbeszéléséről szól. Tudjátok egy trükköt is bevetett. Lényegében beleültette a filmbe a saját élő energiáját. Bizony. És Cauldre most ezt a fura kis dolgot érzi a bőrén – hogy is hívjátok ezt? (valaki mondja, hogy „libabőrös lett.”)

Amikor Tóbiásnak ez a csatornázása felvételre került ó, hát ez sokkal többről szólt ennél, és ez igazából nem lett előre eltervezve vagy előkészítve. A film producere egyszerűen csak felkérte Tóbiást egy üzenet átadására, és Cauldre nem igazán gondolt ebbe bele. Mindössze egy egyszerű üzenet átadásáról volt szó. Ami aztán egy hömpölygő folyamává vált, ami magával hordozza, magával szállítja a filmet, annak teljes energiáját, továbbá Tóbiás élő energiáját is. Vagyis ez nem csak a felvételre került szavakról szól, hanem a valódi Élő Energiáról. És ez tényleg nagyon briliáns Tóbiás részéről, aminek nagyon is tudatában van. Tehát azt is lehetne mondani, hogy ezen a módon Tóbiás visszatért. Benne van a filmben, él és jól van, és kivétel nélkül mindazokkal összekapcsolódik, akik megnézik ezt a filmet. Összekapcsolódik mindazokkal, akik most mennek keresztül a felébredésükön, a szemükbe néz, miközben a képernyőn keresztül a filmet nézik és azt kérdezi tőlük, hogy „Készen állsz? Készen állsz erre?” – Hasonlóan ahhoz mint, ahogy ezt mi is megkérdeztük kivétel nélkül mindannyiótoktól, hogy „Készen álltok-e arra, ami ezután következik?” – Aztán pedig Tóbiás és még sokan mások is iránymutatást fognak nyújtani nekik, és ti is ilyen útmutatóul fogtok szolgálni számukra.

Nézzétek csak meg mi minden mentetek keresztül az évek során. Nem csak az elmúlt 10 évben, hanem az egész életetek át. Nézzétek csak milyen sok minden mentetek keresztül, amivel előkészítettétek az utat sok mindenki más számára. És ez egy teljesen másfajta felébredés és Realizáció felé vezető út lesz a számukra, mint amin a jelenlegi Felemelkedett Mesterek mentek keresztül. Mert ők ezt teljesen egyedül, magukra maradván tették meg. Mások társasága, vagyis olyan rokon lelkek nélkül, akik ugyanezen mentek keresztül. Nagy nehézségek és óriási küzdelmek árán voltak csak képesek ezt megtenni. De ez most már kész arra, hogy egy következő szintre lépjen, ahol számos ember ébredezik egyszerre, egy időben.

Természetesen a saját utazásotok, a Realizációtokhoz elérése igen személyes dolog. Mi ezt nem egy „Kumbaya” módon, nem csoportosan csináljuk meg. Erre semmilyen formula nem létezik. Nem lehetséges erről egy olyan könyvet írni, ami mindent egy konkrét módon, egyértelmű lépésekbe szedve meg tudna határozni. Ez lehetetlen, mert mindenki egyedi. Ugyanakkor viszont vannak olyan energiák, amikkel együtt lehet lenni, amelyeket magukhoz ölelhetnek azok, akik a felébredésükön mennek éppen keresztül.

Szóval a film élvonalában Tóbiás áll, és ti is ott vagytok vele, hiszen a ti élő energiátok is benne van ebben a filmben. Tényleg, arra kérem kivétel nélkül mindannyiótokat, hogy nézzétek meg ezt a filmet. Mert ez lesz az, ami mondhatni aktiválja, összekapcsolja a saját energiátokat, a saját élő energiátokat a Tóbiáséval a filmbe olvadva, és így mindenki, aki ezt a filmet megnézi, aki éppen most megy keresztül a felébredésén, ezt érezni fogja. Érezni fogja, hogy nincs egyedül. Érezni fogja, hogy mások is keresztülmentek már ezen az úton.

Ez valóban egy nehéz és fáradságos ösvény, mert minden a feje tetejére áll. De, amikor felismerik, hogy mások már bejárták ezt az utat és sikerrel jártak, akkor az kimondhatatlan nagy segítség lesz számukra.

Tehát, ahogy a saját Realizációtok megérkezése felé tartotok, ahogy beléptek annak legvégső szakaszába – úgy értem az már adott, már eleve ott van, mindössze felismeritek ezt, vagyis realizáljátok – arra kérek titeket, hogy az energia lenyomatokat helyezétek bele ebbe a filmbe azok számára, akik most mennek keresztül a felébredésükön.

A másik dolog, amit mindenképpen meg akarok ma említeni az az, hogy itt van ma velünk a A durva ébredés (Rude Awakening) – a ti durva fébredésetek című film stábja. Itt is ugyanerről a dologról van szó, csak egy kicsit másik szinten. Az energiátok belemegy ebbe a filmbe. Emlékeztek még arra, amikor azt mondtam, hogy tanítók lesztek? Az nem feltétlenül azt jelenti, hogy konkrétan tanítani fogjátok az embereket. Mert ez megtörténhet egy film által is. Megtörténhet úgy, hogy írtok egy könyvet. Vagy bárhogy máshogy is. Ez az egész már most történik. Az Atlantiszi Álom tényleg itt van.

És tudom én – ó, hát tudom én, hogy mennyire ki tudtok merülni, el tudtok fáradni. Tisztában vagyok azzal, hogy sokszor ott van az a temérdek sok kétség, reményvesztettség, a szenvedély elvesztése, meg minden más is. De ahogy kiemelkedtek ebből az egészből ó, hát akkor hatalmas örömmel azt fogjátok énekelni, hogy „Ó, hát ez nem is volt annyira rossz! (nevetés) Sőt, egész könnyű volt, de soha nem fogom újra végigcsinálni! Soha többé nem választom azt, hogy újra megtegyem!”

Ha már a durvaságnál tartunk, a Felemelkedett Mesterek Klubjának panasz, vagy reklamációs részlegénél arról értesültem, hogy az elmúlt hónap kemény volt a számotokra! (valaki azt mondja, hogy „Hát igen!”) De most komolyan, kemény hónap volt? És szerintetek ennek mégis mi az oka? Miért volt ilyen kemény? Nincs szükségem ehhez mikrofonra, csak kiabáljátok be a válaszaitokat. Szerintetek miért volt annyira kemény ez az előző hónap? (a közönség azt kiabálja, hogy „Az aspektusok miatt!”) A március az aspektusok hónapja volt. Igen. És nem is tudom – erről fogunk itt ma beszélni – de létezik egy jókora nagy aspektus, ami... (a közönség erre meglepődéssel reagál.) Szóval van egy hatalmas nagy aspektus. Szerintem fel se ismertétek, hogy mi is ez. De ma beszélni fogunk erről. A március az aspektusok hónapja volt, mivel ez egyfajta utolsó felhívás volt az aspektusok számára. De van ott egy jó nagy is. Ami lényegében ott volt a szoba kellős közepén, hogy úgy mondjam. Véges-végig ott volt. Annyira nagyon egyértelmű volt, olyan hatalmas és ismerős volt, hogy valószínűleg még csak fel sem ismertétek. Feltehetőleg fel sem ismertétek. És ma erről fogunk beszélni.

Ez tényleg egy durva hónap volt, de 1.) ezt ti kértétek, 2.) megérdemlitek. (nevetés) Ez így van! (Adamus nevet) Egy páran most éppen felmutatjátok nekem a középső ujjatokat online, a képernyőn keresztül. (még nagyobb nevetés) Nem tudom, hogy ez mit jelent. De tényleg ti kértétek ezt, és ma arról fogunk beszélni, hogyan is kértétek ezt. Úgy értem az nem úgy volt, hogy leültetek egy darab papírral és azt mondtátok, hogy „Legyen ez egy tényleg durva hónap!” – hanem úgy volt, hogy olyan dolgokat tettetek, amiktől ez egy kemény hónap lett. És megérdemlitek. Úgy értem, tényleg megérdemlitek! (Adamus nevet) Mert ez olyan, mint egy nagy tisztulás. – Cauldre egy képet mutat nekem – egy csőtisztító, dugulás elhárító gépet, azt mondja igen – ami keresztül halad a csöveken, tudjátok és teljesen kitisztítja azokat.

Szóval, megérdemlétek! Megérdemlétek, hogy megszabaduljatok attól a rengeteg sok felgyülemlett szeméttől, szartól, piszoktól, koromtól, trutymótól, amik ott voltak azokban a csövekben. Tényleg keményen próbáltatok ezektől megszabadulni, de most azonnal elárulom, hogy ezt nem tudjátok magatok megtenni. És ma beszélni fogunk erről is.

Mielőtt még tovább mennénk, vegyünk egy jó mély lélegzetet! Nagyon örülök, hogy itt vagyok. Tényleg nagyon örülök!

Mert tudjátok volt egy pont, amikor azt hittem, hogy csak – egy ponton azt mondtam – hogy csak öten fogják ezt megcsinálni. Öt Shaumbra lesz, aki megcsinálja, de egy kicsit túloztam. Mert igazából azt hittem, hogy nyolcan fogják ezt végigcsinálni. (nevetés) És most nagy az örömöm. Úgy értem, mivel több ezren vagytok szerte az egész világon, akik megteszitek. És Cauldre most arra emlékeztet, hogy írt erről egy cikket is. A Realizáció adott. Adott. Nem kérdéses. Néhányan még mindig megkérdőjelezték, de én arra emlékeztetlek most titeket, hogy ez egy adott dolog. És az égegyadta világon semmit sem kell tennetek ezért. Arról van szó – most, hogy itt fogtok maradni fizikai testben ezen a bolygón – miként fogjátok az energiát kezelni? Ez itt a kérdés!

Shaumbra bölcsesség

Mielőtt még tovább mennénk, kérnék egy kis Shaumbra Bölcsességet, mert imádom hallani a bölcsességeket. Igen. Linda, kérlek vidd a mikrofont! Ma két kérdésem van hozzátok.

Először is, amikor a múlt hónapban a méltóságról beszéltem, és sokan jól felidegesítettétek magatokat. Mi történt a méltósággal, a lélek méltóságával, az anyagi létező méltóságával? Sőt, akkor is, amikor azt mondtam, hogy a spirituális, anyagi családok vezetői voltatok – ahogy ezt ti neveznétek. Nagy vezetők voltatok a családokban. Te, és te, meg, te, meg te – ó, hát nincs arra most időnk, hogy mindenkin egyesével végig menjek – szóval mindannyian, mindannyian azok voltatok – de nincs erre jó emberi szó – ezért maradunk annyiban, hogy a spirituális családjaitok vezetői voltatok. Aztán eljöttetek ide, erre a Földre azért, hogy sok mindent megtanuljatok, és közben hova lett a méltóságotok? Azt mondom nektek, hogy vezetők voltatok, amire ti azt mondjátok, hogy „Ja, biztosan valaki másról beszélsz, nem rólam. Nem, nem rólam. Még hogy én? A több százezer anyagi létező még, hogy felnézett rám?!” – Hát bizony, rátok. Úgy értem, hogy rátok, konkrétan rátok. Vezetők voltatok. De hova tűnt a méltóságotok? Hova lett a méltóságotok? Eltűnődtek ezen a múlt havi Shoud óta? Nem próbállak reflektorfénybe állítani titeket, de közben mégis azt teszem! (nevetés) Mi történt a méltósággal?

~ Első kérdés

Az első kérdésem úgy hangzik, hogy hol veszett el a leginkább a méltóságotok? Az emberi személyiségetek mit mond erre? Melyik területen veszett el a leginkább a méltóságotok? Hol érte a legnagyobb veszteség a méltóságotokat? Linda, kezdjük is! A méltóság legnagyobb elvesztése.

DAVID: Abban, hogy nem bíztam meg magamban, kétségbe vontam magam.

ADAMUS: És hol érintette ez leginkább az életedet?

DAVID: A gyomromban.

ADAMUS: A gyomrodban. Ez jó. A méltóság hiánya. Milyen önmagát tisztelő angyal lenne az, aki csinál magának egy gyomrot meg beleket, ami ugye kapcsolódik a fenekedhez, és mindenféle... úgy értem, hogy „Micsoda?!” – Hát igen, a méltóság elvesztése.

DAVID: Nagyon is.

ADAMUS: Nagyon is. És próbálsz szert tenni egy kis büszkeségre. Próbálsz mosolyogni. Tényleg megpróbálsz összekapcsolódni az Én Vagyok-kal, valahogy így, hogy „Na igen, de közben meg éppen émeleg a gyomrod, és csak isten a megmondhatója, hogy ez milyen következményekkel fog járni, szóval...”

DAVID: Pontosan.

ADAMUS: Igen, az elveszett méltóság. Hatással van ez rád? Érzed?

DAVID: Igen, korábban hatással volt rám.

ADAMUS: Á, vagy úgy! Oké.

DAVID: Méghozzá nagyon nagy mértékben.

ADAMUS: Nagy mértékben.

DAVID: És ennek az lett a vége, hogy úgy döntöttem, hogy bemegyek a kórházba, hogy elvégezzék rajtam azt a dugulás elhárítást, vagy csőtisztítást.

ADAMUS: Ó!

DAVID: Hát igen.

ADAMUS: Érdekes.

DAVID: És ez egy tudatos választás volt a részemről.

ADAMUS: Ott fekszel a műtőasztalon, és azt kérdezed, hogy „Hova lett a méltóság?” – miközben folyik a nyálad.

DAVID: Igen.

ADAMUS: Vagy más...

DAVID: Más dolgok.

ADAMUS: Más dolgok. Hát igen, igen.

DAVID: Szóval ez egy...

ADAMUS: Igen, ez egy családi műsor.

DAVID: Értem. (nevetések)

ADAMUS: És tudod így egyáltalán hogyan is tudnád azt elképzelni, hogy egy angyali létező vagy, ráadásul ez a test még csak nem is a sajátod – ezzel mi a helyzet? Jó. Jó. Rendben. Ez egy jó kezdés. A méltóság elvesztése. És még hol gyakorol ez rátok befolyást? Az életek melyik részén? A méltóság elvesztése.

Ó, megköszönted Lindának a mikrofont! Ez nagyon kedves tőled.

CLAUDIA: Igen. Köszönöm. A szívemre.

ADAMUS: A szívedre. És mi a helyzet a szíveddel?

CLAUDIA: Már nagyon régen úgy döntöttem, hogy elhagyom a férjemet, és az országomat is el kellett hagynom, hogy keményen megdolgozzak a méltóságom visszaszerzésén.

ADAMUS: És ez hogyan érintette a szívedet?

CLAUDIA: Összehúzódott.

ADAMUS: És ez fizikailag is hatással volt a szívedre?

CLAUDIA: Szerencsére nem.

ADAMUS: Jól van akkor.

CLAUDIA: Bár sok bennem a szorongás.

ADAMUS: Sok a szorongás. És tudod, amikor a szó szoros értelmében a szívedre gondolsz – tudod, ahogy pumpálja a vért – akkor egy olyan dologtól függsz, ami bármikor beadhatja a kulcsot. Mert tudod, ettől függ minden. Te egy angyal vagy. Miért is kellene a szívedtől függened, ami bármikor felmondhatja a szolgáltatást? De nem, ez nem fog megtörténni.

CLAUDIA: Nem! Nem!

ADAMUS: Nem, nem, nem, nem. Nem. De tudod, a vicces ebben az, hogy kimondom ezt a dolgot, amire az a reakcióod, hogy „Nem, nem, nem! Nem engedem, hogy ez megtörténjen!” – De ezt gondolati szinten teszed. És a gondolkodás semmit sem ér. A szív nem reagál az elmére. De nem ám!

CLAUDIA: Oké.

ADAMUS: Igen. Jó, köszönöm. Tehát szó volt itt a gyomorról, a belekkel együtt, és a szívről. Mi van még? A méltóság elvesztésével kapcsolatban?

ANDY: A munka.

ADAMUS: Igen, a munka!

ANDY: Azért kell dolgoznom, hogy meg tudjak élni...

ADAMUS: Miért?

ANDY: Hát azért, hogy legyen pénzem, hogy ki tudjam fizetni a jelzalogot meg az adókat. Ez egy rakás szarság.

ADAMUS: Ez egy rakás szarság. (nevetések) Van munkád?

ANDY: Igen.

ADAMUS: És jól megfizetnek?

ANDY: Magamnak dolgozom.

ADAMUS: Ja, értem! (nevetés)

ANDY: És igen, nagyon jól megfizetem magam.

ADAMUS: Jól megfizeted magad...

ANDY: Igen.

ADAMUS: Szereted a munkádat?

ANDY: Régebben szerettem. Már 34 éve ezt csinálom, és az idén nyugdíjba megyek. Eleget dolgoztam.

ADAMUS: És mit fogsz csinálni a nyugdíjazásod után?

ANDY: Veszek magamnak egy horgász engedélyt. (nevetések)

ADAMUS: Ez nagy dolog. Az én listám tetején is ez állt. (még több nevetés) Igen, igen.

ANDY: Csak ezt akarom...

ADAMUS: De azért ne vidd túlzásba! (nevetés) Úgy értem, vannak szélsőségek, tudod. Veszel magadnak egy horgász engedélyt. Horgászni fogsz járni?

ANDY: Több időt szeretnék kint, a szabadban tölteni.

ADAMUS: A szabadban.

ANDY: Igen.

ADAMUS: Jól van. Jó. A méltóság elvesztése. Az, hogy magadnak dolgozol, abban van egy bizonyos méltóság. Elméletileg annyi pénzt kereshetsz, amennyit csak akarsz.

ANDY: Igen.

ADAMUS: És miféle munkát végzel?

ANDY: Elektronika. Elektronikai prototípusokat tervezek.

ADAMUS: Ó, igen! Jó. És szenvedéllyel végzed ezt a munkát?

ANDY: Régen azzal tettem.

ADAMUS: És mi történt a szenvedéllyel?

ANDY: Elveszett.

ADAMUS: Miért?

ANDY: Kiegészíttem.

ADAMUS: És az elején mi vonzott ebben?

ANDY: Az ismeretlen.

ADAMUS: Az ismeretlen.

ANDY: Igen, mert tudod ránézel azokra a huzalokra, kábelekre, és azt kérdezed, hogy „De hogyan fut rajtuk

keresztül a jel?”

ADAMUS: Ó, igen, én is minden éjjel erre gondolok! (nevetés) „Hogy történik ez meg?! Ó!” És tudod aztán meg azt mondom magamnak, hogy „Nem érdekel! Megtörténik, és csak ez számít!” – Igen. Az elmédet vonzotta ez a dolog. Az elméd tényleg szerette ezt. Mert ez lefoglalta őt. Sőt tovább megyek és azt állítom, hogy a méltóság elvesztése az elme működéséből eredően van ott, mert az elmét folyamatosan le kell foglalni valamivel.

ANDY: Egyfolytában...

ADAMUS: De tényleg, az elme valóban – nem akarom itt megadni a válaszokat – de elég méltatlan az, ahogy az elme megérti a dolgokat, és azt kell mondania, hogy „Ó, elektronok haladnak át egy huzalon vagy kábelen egy bizonyos sebességgel.” – De ez nem számít, mert tudod miről is van szó? Ez az egész mindössze egy energia áramlat!

ANDY: Energia!

ADAMUS: Ennyi az egész! Ez minden! Na jól van, talán tudni akarod, hogy ez hogyan megy végbe, de ebben az a buktató egy mérnök számára, hogy megértse, hogy az elektromosság hogyan halad keresztül egy kábelen meg, hogy az ehhez hasonló dolgokat megértse, hogy ez mindössze az egyike annak a 8.000 módnak, ahogy ez valójában megtörténik. De te ebbe bezárod magad és azt mondd, hogy „Ó, hát ez egzakt tudománya annak, ahogy ez megtörténik.” – Nem, nem az. Ez csak egyetlen a temérdek sok mód és dolog közül. Az elme tehát azt mondja, hogy „Ó, most már értem ennek a működését, ezért előbb-utóbb a valóság működését is meg fogom érteni.” – Nem, egyáltalán nem így van!

ANDY: Igen, erre már rájöttem.

ADAMUS: Igen, szóval menjél horgászni! (nevetések)

ANDY: Igen.

ADAMUS: Jó. Köszönöm. Még egy pár választ kérnék! A méltóság elvesztésének a legnagyobb területe. A méltóság hiánya.

ELIZABETH: Szia!

ADAMUS: Szia!

ELIZABETH: Mostanában azon gondolkodtam, amit arról mondtál, hogy az Én Vagyok bocsát meg nekünk.

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Mert mi nem tudunk magunknak megbocsátani.

ADAMUS: Nem, nem tudtok.

ELIZABETH: Holott ezen dolgozunk...

ADAMUS: Akkor itt most megállítalak, ha nem bánod.

ELIZABETH: Igen Uram, természetesen.

ADAMUS: Alá kell húznom és hangsúlyoznom kell ezt, de páran tudom, hogy vitatkozni akartok ezen velem. De én fogok nyerni, mert én ezen már túl vagyok. Az ember először is azt mondja, hogy „Ó, hát nincs mit megbocsátani!” (Adamus felhorkant) Csak erre még nem jöttél rá! Másodsorban pedig azt mondja az ember, hogy „Megbocsátok magamnak.” – De ez lehetetlen. Képtelenség. Nagyon, de nagyon sokan megpróbálkoztak már ezzel. De ezzel csak egy nagyon sötét zsákutcában kötsz ki, mert az ember ezt nem hiszi el. Úgy értem itt vagy a méltóságod hiányában, és azt képzeled, hogy el fogod hinni, hogy tényleg megbocsátasz magadnak? Nem, nem fogod elhinni. És a legrosszabb az, hogy még azt sem tudod, hogy mit bocsátasz meg magadnak.

ELIZABETH: Pontosan.

ADAMUS: Vannak itt nagy dolgok, de közbe szóltam. Folytasd!

ELIZABETH: Nem, hiszen pont ez a lényeg. Eljutottam egy pontra, miután éveken át egyre csak azon voltam, hogy meg kell bocsátanom magamnak ezért, meg azért, meg amazért.

ADAMUS: Nem tudod ezt megtenni.

ELIZABETH: Igen, erre én is rájöttem, hogy ez nem megy. Ezért az Én Vagyok-ot kértem meg, hogy bocsásson meg nekem.

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: És ez érdekes, mert ezek nem olyan meghatározott dolgok, de néha, nem is tudom, de feljönnek ezek az érzések, ezek az aspektusok, amikor kevesebbnek érzem magam annak teljességénél, aki Vagyok. Ezt nem tudom máshogy elmondani.

ADAMUS: Igen, igen.

ELIZABETH: És akkor jön valami, és azt mondom, hogy „Az Isten szerelmére! Nem vagy te olyan kicsi!”

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: „Gyere vissza! Töltsd fel magad magaddal!”

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Érted?

ADAMUS: Tudod, imádom ezeket a saját magaddal megvívott belső csatákat!

ELIZABETH: Igen! Igen!

ADAMUS: Tudod, rá fogsz majd jönni, hogy milyen rengeteg időt pazaroltál el a belső csatákra az életedben, és ebben nem fogsz tudni nyerni. Soha nem fogsz nyerni. És, hogy tényleg megpróbáljam kijavítani, amit mondtál, hogy „Az Én Vagyok-nak semmiért sem kell megbocsátania neked.”

ELIZABETH: Oké.

ADAMUS: Mert ez nem érdekl. Hiszen az Én Vagyok tapasztalati részeként vagy itt. Így aztán ez nem is érdekl. Tényleg nem. Bármít megtehetsz.

ELIZABETH: De azt mondtad, hogy...

ADAMUS: Nem, nem mondtam.

ELIZABETH: Oké. (nevetés) Te ott voltál? (kérdezi a szomszédjától)

ADAMUS: Nem, nem voltam ott!

ELIZABETH: Emlékszel?

ADAMUS: Jaj, ne, ne, ne! Nagyon óvatosan és megfontoltan használom a szavakat a Shaumbrával. Mert tudjátok a Shaumbra elég mókásan el tud torzítani, ki tud csavarni mindent.

ELIZABETH: Ja nem, én arra gondoltam, hogy nagyon keresztény dolog volt akkoriban a múltban, de azt próbáltam... (nevetnek) Nem, arról van szó, hogy valaki önmagán kívül kér meg valakit, hogy megbocsátszon neki. A saját Én Vagyok-omra, a Mester Énemre gondolok itt.

ADAMUS: Akkor én most kiabálok a konyhába!

ELIZABETH: Segíts, kérlek szépen!

ADMUS: Kaphatnék egy tálcát a konyhából?

ELIZABETH: Bort.

ADAMUS: Olyat, amit felszolgálásra használnak.

ELIZABETH: Ó!

ADAMUS: Csak azért, hogy megérts valamit!

ELIZABETH: Ó, csakugyan?

ADAMUS: Igen, igen. És rakhattok rá egy kis édességet, apró finom falatokat is!

ELIZABETH: Az ember nem tud megbocsátani saját magának.

ADAMUS: Nem, nem tud.

ELIZABETH: Az lehetetlen.

ADAMUS: Nem lehetséges.

ELIZABETH: Tehát akkor...

ADAMUS: Persze eljátszhatod azt, úgy tehetsz, mintha megtetted volna. Úgy tehetsz, színlelheted, hogy megbocsátasz magadnak. De nem igazán működik. És vagytok egy páran, akik azt mondjátok, hogy „Pedig én megbocsátottam magamnak.” – Hát sok szerencsét hozzá! Ezzel a saját vermedben, a saját gödrödben fogod találni magad. És nem fogsz tudni onnan kijutni. Az egyszerűen nem fog menni.

ELIZABETH: És pontosan ezért csupán az aspektusok integrálásáról van szó. Mi is volt a te megoldásod? Próbálok... (grimaszol egyet). Ezt mondtad Adamus! Hallottalak! (nevetés) Rád mutatok! Lehurroglak!

ADAMUS: Tudod ebben a jelenlegi korszakban az a csodálatos, hogy minden felvételre kerül. (nevetések) És azt mondhatod, hogy „Adamus, ezt és ezt mondtad...” és én erre visszajátszom neked a felvételt. – „De tévhitben voltál, és ez felvételre került.” Persze én sose mondtam azt. De még várok a kellékekre, mielőtt elmondanám a válaszomat. Ma egy kicsit lassúak ott hátul a konyhában. Szerintem... (Adamus úgy tesz, mintha inna) egy kis ünneplés folyik ott. Mégis mennyi ideig tart, amíg valaki idehoz egy tálcát egy Felemelkedett Mesternek?

ELIZABETH: Nem tudom.

ADAMUS: Igen. (Adamus nevet, Linda pedig átszalad a konyhába, hogy hozzon egy tálcát!) Ez az! Ez az! Hol is tartottunk?

ELIZABETH: Azt mondtad, hogy az Én Vagyok megbocsát neked. Nincs semmi, amit meg kellene bocsátani.

ADAMUS: Vissza akarok térni a méltósághoz, a méltóság elvesztéséhez.

ELIZABETH: Hát nekem az jelenti a méltóság elvesztését, hogy végig csinálok egy napot, és közben kicsinek, méltatlannak találom magam, és így nem tisztelem, nem becsülöm magam.

ADAMUS: Igen. Igen.

ELIZABETH: És így... (Linda megjön a tálcával, amin kis pillecukor figurák vannak, amit átad Adamusnak) Ó, jól van! (nevetések)

ADAMUS: Mik ezek?

TAD: pillecukor figurák.

ELIZABETH: Pillecukor figurák! Pillecukor! Mályvacukor figurák! (taps)

ADAMUS: Hát itt most meg kell állnom egy pillanatra! Már jó ideje nem éltem ezen a bolygón (amit nevetés követ, és valaki azt mondja, hogy „Nem veszítettél semmit.”) És igen, tényleg szeretem a zabkását mézzel és dióval. Ez egy Felemelkedett Mester étele. De ez itt mégis mi a fene akar lenni?! (nevetés)

ELIZABETH: Pillecukor.

ADAMUS: Én édesség falatkákat kértem!

ELIZABETH: Hát ez az!

ADAMUS: Biztos félreértettek. Nem azt mondtam, hogy pillecukrot kérek, hanem azt, hogy édes falatokat. Ez itt...lényegében... jól van.

TAD: Linda imádja ezeket.

ADAMUS: Érezetek már bele ezeknek az energiájába! (még több nevetés) Ez itt lényegében felfújt cukor!

ELIZABETH: Ühüm.

ADAMUS: És te ilyeneket eszel?

ELIZABETH: Nem.

ADAMUS: Valaki más eszik ilyen?

TAD: Linda imádja ezeket.

ADAMUS: Jól van. Akkor tegyünk úgy, mintha ez valami finomság lenne!

ELIZABETH: Oké.

ADAMUS: (Edith odaad Adamusnak egy kis csokis muffint.) Ezt most tényleg a táskádból vitted elő? Ezek szerint ezt el akartad lopni? (nevetés) Az Isten szerelmére! Idejön és feltankol egy csomó kaját. Nem csoda, hogy egy páran éhesek vagytok. Edith elveszi a kaját. És vajon mi lapul még a táskádban? (még több nevetés) Van ott egy szelet pizza is!

EDITH: Mindenből megengedem magamnak a legjobbat. Ez a Bíbor Kör.

ADAMUS: Jó. Igen, ez az. Oké. Akkor jól van. És most játszunk egy kis színházasdit! Tehát otthon ücsörögsz és azon ügyködsz éppen, hogy megbocsáss magadnak. „Megbocsátok magamnak!”

ELIZABETH: Nem, inkább a munkahelyen vagy valahol máshol vagyok...

ADAMUS: Vezetés közben...

ELIZABETH: Ahol ott kell lennem.

ADAMUS: Jól van.

ELIZABETH: ...tehát ott, ahol ott kell lennem, de nem érek fel az eseményhez.

ADAMUS: Jól van. És az ugye nem működik, és a fejed jól összezavarodik és itt van az Aspektológia hónapja is, ami persze most volt.

ELIZABETH: Igen.

ADAMUS: És azt kérdezed, hogy „Mit csinállok rosszul?” Bla-bla-bla. És akkor azt mondod, hogy „Ja, meg van! Meg van! Emlékszem, amikor Adamus azt mondta, hogy...” – És teljesen rosszul idézed Adamust – mert azt mondod, hogy az Én Vagyok fog megbocsátani neked. De én ilyen soha nem mondtam! Én a következőt mondtam, hogy „Be tudod-e fogadni a megbocsátást?”

ELIZABETH: Az Én Vagyok megbocsátását.

ADAMUS: ...Amivel az Én Vagyok már eleve rendelkezik. Az Én Vagyok...

ELIZABETH: Igen. Tudom, ezt kapom a sárkánytól, a Küszöb (Threshold) tanfolyamon már mondtad.

ADAMUS: Igen, igen, de te nem...

ELIZABETH: Csak nem jól mondtam, ugye?

ADAMUS: Igen, nem jól mondtad! De itt... (nevetés) Hogy ma micsoda egy temperamentuma van! (még több nevetés) Ha már a rossz aspektusokról van szó! (nevetés) Nahát! Nahát!

ELIZABETH: De nem, ezt tényleg mondtad a Küszöbön (Thresholdon). Ahogy ezt ott elmondtad, rögtön tudtam, hogy már eleve meg van minden bocsátva. (Adamus kinyújtja felé a tálcat) Most akkor el kellene vennem erről a tálcáról valamit, amit nem igazán akarok? (még több nevetés) Ó!

ADAMUS: Jól van. Ez szerepeljen abban a videóban, amit Santa Fe-re állítotok össze!

Jól van. Jól van. Oké. Akkor most játssz velem!

ELIZABETH: Elveszem a megbocsátást.

ADAMUS: Most játssz velem!

ELIZABETH: Hiszen ez már itt van.

ADAMUS: Én Vagyok az Én Vagyok.

ELIZABETH: Rendben.

ADAMUS: És csak idefent ücsörgök az Én Vagyok földjén. És csak úgy Én Vagyokoskodok. (nevetés) Csak úgy... (vicces képeket vág) Ó!

LINDA: Hát azért ez elég ijesztő! Ijesztő! (még nagyobb nevetés)

Tele rakom mindenféle dologgal. Ó, mit tehetnék még rá? Itt van egy kis csokoládé meg egy művirág. Most tele van a tálcám. Jól van.

ELIZABETH: Jó, elfogadom a virágot.

ADAMUS: Tessék, már megint kezdődik! (nevetés, ahogy Adamus sóhajt egyet és újra odakínálja neki a tálcat)

ELIZABETH: Befogadom a megbocsátást. Nagyon szép. (mondja, miközben megszagolja a virágot) Köszönöm.

ADAMUS: Ez egy művirág. (Adamus nevet)

ELIZABETH: Igaz. Nem jól mondtam.

ADAMUS: Igen, nem jól mondtad,

ELIZABETH: Nem jól mondtam, pedig a Küszöb (Threshold) tanfolyamon ezt megértettem. Azóta lehet, hogy elfelejtettem.

ADAMUS: Lehet, bizony lehet.

ELIZABETH: Hát igen, lehetséges.

ADAMUS: Hát nem vicces? És hányszor mondtam azt el, hogy el fogod ezt felejteni?

ELIZABETH: Hát elmondtad egy párszor.

ADAMUS: És azt hányszor mondtam el, hogy el fogjátok torzítani, ki fogjátok csavarni, amit mondok, és mindenféle verzióval elő fogtok majd állni..., de szeretném, ha erre mindannyian emlékeznétek! Oké. (Adamus újra odakínálja a tálcát)

LINDA: Hátborzongtató!

ELIZABETH: Köszönöm. Ó, de jó! Egy nyuszi. (Adamus nevet) Egy nagy nyuszi.

ADAMUS: Jól van. És mit képvisel a nyuszi?

ELIZABETH: Az Én Vagyok-ot, aki már eleve megbocsátott nekem minden szaros dolgot, amit valaha megtettem.

ADAMUS: Így van.

ELIZABETH: Az eónok, életidők teltek el. Nem emlékszem mindenre.

ADAMUS: És a valóság az, hogy az Én Vagyok-nak semmit sem kellett megbocsátania, mert még csak nem is ismeri ezt a szót, sőt annak jelentését sem.

ELIZABETH: Ez már adott volt – igen.

ADAMUS: De azzal, hogy ezt magadba fogadod...

ELIZABETH: Befogadom.

ADAMUS: ...ezt a tisztaságot...

ELIZABETH: Ezt add nekem!

ADAMUS: ...ezt a kristálytisztaságot azzal, hogy ezt magadba fogadod... (Elizabeth elveszi a pillecukor figurákat és az egyiket odaadja Tad-nek) Ne add oda neki!!!

TAD: Ó! (gyorsan visszarok a tálcára a közönség nevetése kíséretében)

ADAMUS: Nem áll rá készen. Látod, a legelső dolog, amivel megpróbálkozol az az, hogy odaadod valaki másnak. (még több nevetés) Nem! Az csak a tiéd!

ELIZABETH: Ó, köszönöm! (elveszi a tálcat)

ADAMUS: És ekkor befogadod a megbocsátást, majd ezt követi annak a felismerése, hogy „Soha nem tettem semmi rosszat!” – De ezt te nem adhatod oda magadnak. Befogadhatod ezt az ajándékot, de nem Istentől, nem Saint-Germain-től, és nem is egy másik létezőtől.

ELIZABETH: Igen.

ADAMUS: Csak az Én Vagyok-odtól.

ELIZABETH: Értettem.

ADAMUS: És az elfogadás ezt nem pótolja.

ELIZABETH: Az Én Vagyok-om.

ADAMUS: Igen, ez a te Én Vagyok-od, és amikor... add csak vissza! (elveszi a tálcat)

ELIZABETH: Köszí. (Adamus nevet)

ADAMUS: Amikor méltatlannak és értéktelennek érzed magad, amikor úgy érzed, hogy nem vagy rá méltó, nem érdemled ezt meg. Akkor a világ összes kifogásával elő fogsz majd állni, és el fogod torzítani azt, amit mondtam azért, mert nem érzed elég értékesnek, erre méltónak magad. De amikor végre azt tudod mondani, hogy „Befogadom a megbocsátást az Én Vagyok-omtól, mindattól, Aki Vagyok. Befogadom.”

ELIZABETH: Igen.

ADAMUS: És ez az, ami mindent megtisztít és kitisztít. (Adamus megint a kezében tartja a tálcat.)

ELIZABETH: Befogadom.

ADAMUS: Tartsd meg a tálcat! Vagyis nem, tartsd meg a cuccokat és én pedig megtartom a tálcat. Mert ez az én tálcám. Az én tálcám. Te pedig megkapod róla a dolgokat. Igen. És ne add oda őket senkinek! Igen. (elveszi a dolgokat tálcáról) Végre-valahára befogadta. Igen.

ELIZABETH: Ó, hát én ezt végig tudtam!

ADAMUS: Hát nem jó érzés?

ELIZABETH: Köszönöm.

ADAMUS: Igen.

ELIZABETH: Nagyon köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

ADAMUS: És köszönöm a tálcat! (a közönség tapsol) Köszönöm, hogy játszottál velem!

Tudjátok tényleg vissza akarok térni a lényegre. A sárkány itt van. Ó, hát itt van, és nem fog elmenni. Nem fog elmenni, ti pedig megpróbáltok megfelekedni róla. Szokás szerint, mindent el fogtok torzítani, amit csak mondok, és aztán jönöm kell, és egy párszor oda kell, hogy csapjak, és azt kell majd mondanom, hogy „Soha nem mondtam ilyet!” – Én azt mondtam, hogy „Fogadd be a megbocsátást az Én Vagyok-tól!” – De az, aki nem érzi elég értékesnek magát, aki nem érzi erre méltónak magát, aki úgy érzi, hogy nem érdemli meg, aki piszkosnak, méltatlannak érzi magát, aki úgy érzi, hogy erre nem áll készen, aki kicsinek érzi magát, az a világ minden kifogásával elő fog majd állni, hogy ezt ne fogadja be. Ennyire egyszerű! El fogják torzítani, ki fogjátok ezt forgatni, és azt mondják majd, hogy „Ó, meg kell gyónnom..., Adamus azt mondta, hogy menjek és gyónjak meg!” – Ó, hát ez nem hangzik túl mókásan. Minden létező kifogással elő fognak majd állni. És ezredszer is meg fogjátok majd próbálni, hogy „Befogadom a megbocsátást!” – aztán pedig azon fogtok tűnődni, hogy „Vajon mit csináltatok rosszul? Hogy-hogy semmi sem változott?” – Azért, mert egész végig ott volt a sárkány, és azt mondta, hogy „Még van egy kis szemét, amit el kell engednetek.”

Aztán majd egy ragyogó napon, talán az 1842-ik vagy ki tudja hányadik próbálkozásotoknál, talán az egymilliomodiknál – ami tényleg nem számít – végre-valahára meg fogjátok érteni, hogy „Befogadom a megbocsátás ajándékát. Most már megérdemlem, értékes vagyok és e közben felismerem, hogy Vagyok, Aki Vagyok. Nincs ítélkezés. Nincs se fény, se sötétség. Nem kell visszatalálnom valami ismeretlen Istenhez. Vagyok, Aki Vagyok.” – Semmi miatt nem kell szégyenkeznetek! Az égvilágon semmi miatt! Ennyi! Jól van.

Óh! Akkor, most vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Ez annyira egyszerű! Tudjátok tényleg ez a legutolsó lépés a Realizációtok során.

Kicsit mellékvágányra tértünk, de ez egy csodálatos elterelés volt. Még kérek egy vagy két választ. Mi emberi létezés méltatlan része? Mit érzünk a legjobban?

ELIZABETH: Ó, igen.

ADAMUS: Megetted azokat?

ELIZABETH: Crash-nek tartogatom ezeket.

ADAMUS: Nem, nem, és nem! Ez nem az övé! Ő nem kaphat ebből.

ELIZABETH: (mondja Crash-nek) Nem a tiéd.

ADAMUS: Ne engedd, hogy bárki is elvegye tőled. Az mind a tiéd.

ELIZABETH: Akkor megtartom őket neked.

ADAMUS: Jó. De ne adj a csokiból senkinek, mert látod, erre hajlamosak vagytok. „Óh, nézd mit találtam, adok belőle mindenkinek!” Nem, ez csakis a tiéd! Sőt mi több, ha bárki is beleharap, akkor ez olyan, mint a tiltott gyümölcs. Meg fogja azt ölni, aki beleharapott. Igen. (A közönség reakciója, hogy „Óh!”) Úgy értem talán nem fizikailag, hanem valamilyen egyéb szinten. Azt akarom ezzel mondani, hogy valamit meg fog ölni bennük. Nem, az nem az övék, és nem is adhatod oda nekik, és itt és most máris adok egy előrejelzést. Néhányan – igazából sokan – meg fogtok ezzel próbálkozni. Megpróbáltok majd megbocsátani másoknak. Megpróbáltok majd megtanítani őket a megbocsátásra egy olyan módon, ami egyáltalán nem megfelelő. Megpróbáltok majd megbocsátó gurukká válni, és bizony ez nem működik! Ez visszaüt majd rátok és arra is, akivel dolgoztok.

Ez egy nagyon személyes dolog. „Befogadom a megbocsátást az Én Vagyok-omtól.” És igen, filozófiai értelemben azt mondjátok majd, hogy „Eleve nincs mit megbocsátani!” – Na igen, ez egy szép elméleti vagy filozófiai gondolat. De csak akkor válik élővé, amikor ezt befogadjátok a lényetekbe és átérzitek.

Tehát ez egy kis tipp, egy kis előrejelzés arra vonatkozóan, amivel ma a mondandómat is kezdtem, hogy Tóbiás belevitte a saját élő energiáját a dolgokba. És tudjátok mit? Ez az, amerre mi is tartunk, az Élő Energia felé! Fel fogjátok ismerni, hogy eddig bizony nem valami sok Élő Energiátok volt. Volt energiátok, de én most arról beszélek, hogy a tudatos Élő Energiátok benne legyen a dolgokban és ez az egész egy ponton majd összeáll, a szenvedélyes küldetés és minden más is. De erre felé tartunk, az Élő Energiába. Rá fogtok majd döbbsenni arra, hogy eddig nem igazán éltetek. Éppen csak, hogy megvoltatok, elevickéltetek, és mi ezt az egészet egyébként is felrobbantjuk. És ez jó.

Oké, akkor ezzel befejeztük ezt a kérdést. Van egy másik kérdésem. És ez egy jó kérdés, úgyhogy Linda jól válassz!

~Második kérdés

Mi az, ami azt okozza valaki számára, aki a spirituális utat járja, hogy hirtelen megálljon, hátat fordítson az egésznek, és feladja? Mi az, ami azt okozza valaki számára, hogy feladja ezt a spirituális utat? Most azt mondom, hogy „Igazából soha nem tudsz visszafelé haladni! Egy kis időre persze elrejtőzhetsz, vagy színlelheted azt, hogy abbahagytad, de soha nem tudod nem tudni azt, amit már megtanultál, amit már tudsz!

Miért van az – és gondolkozzatok el ezen – hogy bizony sok Shaumbra kihullott az évek során. Sokan elmentek, ami engem a legkevésbé sem bánt. Mert ez kitisztítja az utat előttem. Sajnálom, de épp most mutattak fel többen is egy középső ujjat a képernyő előtt. (nevetés) Mert tudjátok, jól van ez így. És hallom ám az összes létező kifogást, meg azt is, hogy „Ki nem állhatom Adamust, olyan ellenszenves!” (nevetések) És erre csak most jöttél rá?! Most tényleg, nem hullottál ki öt évvel ezelőtt? Vagy mi is volt a legutóbbi, amit Cauldre mesélt nekem? Valaki azt posztolta, hogy Adamus a sötét oldalról jön, és csak elterel minket. – Naná, hogy így van! (még több nevetés) És erre még csak most jöttél rá?! Nos, hát persze, hogy a sötét oldalról jövök, meg a fény oldaláról, és egyébként sem létezik egyik oldal sem!

Úgy értem, ugyan már gyerekek, nőjetekek már fel! Azt hittem már túl vagyunk ezen az egész sötét meg fény dolgon. Vagy még mindig ezt a játékot játsszuk? Nem, ti nem, de valaki igen.

Akkor térjünk vissza a kérdésre: Mi okozza valaki számára azt, hogy elhagyja az utat, hogy visszaforduljon, hogy elszaladjon és hogy abbahagyja a Realizációhoz vezető utat? Mi okozza ezt? Nagyon sok Shaumbra kihullott az évek során, ráadásul erre még én is bátorítottam őket, hogy menjenek csak el innen. Mivel tudjátok itt nincs helye, semmi keresnivalója sincs azoknak, akiknek a szellemük nem elég erős ehhez, akik gyengék. Mert ez bizony kemény dió! És nem is túl mókás, igaz? Két ember mondott erre igent. Esetleg valaki más...? (most már több Shaumbra mond igent) Oké. Rendben.

Tehát mi okozza azt valakinél, hogy abbahagyja ezt az utat? (Linda megy a mikrofonnal.) Ez jó lesz! Igen!

JANICE: A kétség.

ADAMUS: Igen, igen a kétség.

JANICE: És az, hogy az ember még nem áll készen.

ADAMUS: Igen, az ember nem áll készen.

JANICE: Nem elkötelezett.

ADAMUS: Oké. Mi a leggyakoribb kifogásuk, amikor kiszállnak ebből? És itt most nem csak a Bíbor Körről beszélek, hanem a saját útjukról.

JANICE: Valószínűleg a kétség. Nem hisznek benne.

ADAMUS: De milyen kifogást hoznak fel maguknak erre?

JANICE: (kis szünet után) „Nem hiszek ebben az egészben!”

ADAMUS: Jól van.

JANICE: Nem hisznek benne.

ADAMUS: Igen. Azt mondják, hogy „Nem tudok ehhez kapcsolódni.”

JANICE: Igen.

ADAMUS: Igen, igen.

JANICE: Aha.

ADAMUS: Jól van, rendben. Mi van még? Ez tényleg egy jó kérdés. Mi okozza azt, hogy valaki lemorzsolódjon? Linda zsákmány után szaglászik. Már megy is. Oké.

ALI: Eltalált!

ADAMUS: Az egész szorongás véget ért ott, azon a részen, ahogy a mikrofon...(nevetés) Ne engem! Pedig nagyszerű válaszod van. Én ezt már tudom! (Ali szünetet tart) Valahol ott van benned. (nevetések)

ALI: Hm...

ADAMUS: Találj ki valamit! Bármit!

ALI: Tudod én nagyon sokat küzdök fizikai problémákkal, testi dolgokkal már nagyon régóta.

ADAMUS: Igen.

ALI: És ha kihullottam volna, akkor ez lett volna az indokom, hogy azt mondjam, hogy „Végeztem ezzel az egésszel! Nem akarok több fájdalmat!”

ADAMUS: Igen. Pontosan. Nagyon sok fájdalmad van.

ALI: Igen.

ADAMUS: Ez teljesen így van. És ott a kétség is, ami bekúszik és azt mondja, hogy „Várjunk csak egy kicsit! Ha ez a dolog tényleg működne, akkor nem lenne itt ez a sok fizikai fájdalom.” – Erre én azt mondom, hogy „a francokat!” – Ez sok fizikai fájdalommal jár, tényleg nagyon intenzív. Azok, akik majd utánatok csinálják ezt meg, nem fognak ennyit szenvedni, mint te és azt kívánod, hogy bárcsak ők is ennyit szenvednének. (A közönség reakciója, hogy „Ó!”) De én ezt úgy értem, hogy nagyra értékelem, amin keresztül élsz. De igen, mindenképpen ott vannak a testi problémák.

ALI: Ez nem azt jelenti, hogy nem hiszek ebben az egészben, mert hiszek benne. Csak az a kérdésem, hogy meddig fog ez még tartani?

ADAMUS: Igen.

ALI: Ki fog tartani a testem?

ADAMUS: Igen, igen. Ez bizony kemény dolog, hogy a test vajon ki fog-e tartani?

ALI: Igen.

ADAMUS: Kitűnő. Jó. Kérek még egy pár választ. O-ó!! (Adamus nevet)

JONATHAN: Tudtam.

ADAMUS: Amikor a legkevésbé számít rá az ember! Tehát, mi okozza valakinél, hogy kihulljon? Dolgozol a Durva ébredés (Rude Awakening) filmen, és segíteni fogok majd az energiámmal ebben.

JONATHAN: Köszönöm.

ADAMUS: Igen. Ó, és lesz egy-két mókás dolog!

JONATHAN: Ó!

ADAMUS: Bizony. (nevetések) Vagy inkább „Jaj”? Tehát, mi okozza valakinél azt, hogy letérjen az útról?

JONATHAN: (rövid szünet után) Csak az, hogy nem hiszik el, hogy ez egyáltalán lehetséges. Vagyis csak feladják a dolgot.

ADAMUS: Egy újabb tündérmese.

JONATHAN: Igen. „Már olyan régóta kergetem azt a répat.”

ADAMUS: Igen.

JONATHAN: Meg még az is, hogy azt mondják, hogy „Belefáradtam! Nem tudom ezt tovább csinálni! Inkább ott maradok az én kis bábomban, ahol be tudok gubózni és úgy tenni, mintha csak más dolgokkal foglalkoznék ahelyett, hogy átélném annak a fájdalmát és az újabb csalódást, hogy azt hittem, hogy itt volt, de nincs itt.”

ADAMUS: Érdekes tény, hogy a kihullott emberek 93.75 %-a egyszerűen csak elmegy valahová máshová. Egy másik csoportba. Találnak egy újabb gurut. Elmennek valahová máshová. Elterelik magukat. Nem igazán hullanak ők ki a szó szoros értelmében, talán csak a Bíbor Körből, de közben elmennek máshová. És tudjátok, hogy ez meddig

szokott tartani? Átlagosan úgy két és fél évig, aztán onnan is elmennek valahová máshová, majd onnan is tovább állnak valahová máshová. Ők a keresők, és ez jó. De mi itt megöljük a keresőt, azt a kereső aspektust. *Bumm!* Vége. Nincs tovább! Egyébként is csak egy illúzió volt, így aztán valójában nem ölünk meg semmit.

Itt van ez az egész dolog – a kétség, tudod és hogy ez most tényleg megtörténik? – és ahelyett, hogy az ember igaz maradna ahhoz, amit tud – nem a tanításokhoz, nem erről van szó – hanem arról, hogy ahelyett, hogy hű maradna saját magához, keresnek egy újabb elterelést maguknak. A legtöbben legalábbis.

Egy páran pedig átvitt értelemben mondva egyedül bemennek az erdőbe és azt mondják, hogy „Végeztem ezzel az egészszel! Pont! Elegem van belőle! Elég volt! Túl sok ez nekem! Inkább elemegek dolgozni egy óra készítő gyárba tudod, ahol apró kis fogaskerekeket kell egymásra helyezni, mert én már csak ezt akarom csinálni. Utána hazamegyek és megiszom a sörömet, és ennyi.” Igazából szeretem ezeket az embereket, mert nagyon őszinték és azt mondják, hogy „Most el kell mindent engednem, hogy mondhatni összeszedjem magam, megnyugodjak, és hogy visszatérjek magamhoz.” – Szeretem őket, mert amikor visszatérnek, akkor bámulatosak! Visszatértek az igazságához. Nagyon sok mindent kitisztítottak magukból.

Még egy pár választ kérek. Miért hagyja ezt bárki is abba? Hiszen ezt az utat járja egész életében, sőt akár már életek óta, és egyszerre csak – *Bumm!* – kiszállnak az egészből. Igen. Tudtad, hogy te következel.

TESS: Ó! (sóhajt egyet)

ADAMUS: Hogy lehet az – fel kell itt most tennem egy gyors kérdést, ha nem bánod. – Hogy lehet az, hogy nem használsz még többet az intuitív képességeidet? Ó, sajnálom, hogy ennyire személyes a kérdésem. (nevetés) Csak, mivel az előbb azzal a „Mindjárt megöllek!” tekintettel néztél rám. Csak kíváncsiságból kérdezem. Mert tényleg nagyon jó intuitív, igazi érzékelő képességeid vannak. Hogy lehet, hogy nem használsz ezeket?

TESS: Tudod, mondhatni én is elvonultam az erdőbe, csak egy kicsit másképpen.

ADAMUS: Oké.

TESS: És csak magamba akartam merülni, és magamra akartam használni ezeket a képességeket.

ADAMUS: Oké.

TESS: Mert elkezdtem beleérezni abba, hogy életeken át mindig másokkal foglalkoztam, tanítottam őket valamilyen formában.

ADAMUS: Igen, igen. Igen.

TESS: De aztán, játszol egy kicsit a..., tudod, táncolsz egyet.

ADAMUS: Igen, igen.

TESS: És arra gondoltam, hogy „Mi lenne, ha kísérletképpen csak saját magam számára hoznám be az energiát?”

ADAMUS: Oké. Nagyszerű. Ez tetszik. És használni fogod ezeket? – Mivel neked igazán nagyon jó intuitív képességeid vannak!

TESS: Igen. De aztán volt egy tényleg nagyon nyers – még mindig beleremegek ebbe – tehát volt egy fizikailag

nyers periódusom, ahol el sem tudtam képzelni, hogy újra kezdem, amíg bele nem merülök a saját Magomba, hogy úgy mondjam. És ez most már kezd visszatérni, nagy a vitalitás bennem, sok mindent felfedezek belül és szinte azon a ponton vagyok, ahol nem... jó, nem mondom ki azt a szót.

ADAMUS: Köszönöm.

TESS: Olyan szinten túl vagyok az elmén, hogy már azt sem tudom, hogy hogyan alkalmazzam ezt ebben a világban, vagy akár a spiritualításban.

ADAMUS: Igen, igen.

TESS: Mert túllépsz a dualitáson és akkor a játék véget ér!

ADAMUS: Igen, ez így van.

TESS: Szóval...

ADAMUS: Kemény dolog ezen a helyen lenni.

TESS: Igen.

ADAMUS: Igen. Jó. Válaszolj kérlek a kérdésre, hogy az emberek miért hagyják abba az utat?

TESS: Szerintem azért, mert az elme a dualításra van programozva és soha nem lesz elégedett. Mindig akar valami mást, amin agyalhat, pöröghet, rugózhat, rágózhat, amit bele lehet programozni...

ADAMUS: Gyönyörű.

TESS: ...és ha ez egy másik csoportot jelent egy másfajta filozófiával, amivel egy kicsit elszórakozhatok és tudod, hogy megy ez, ez a végtelenségig folytatódik!

ADAMUS: Csodálatos válasz!

TESS: És ha egyszer beleugrasz a semmi közepébe – „Elég volt a dualitásból, végeztem vele!” – akkor a játék véget ért. A keresés véget ért.

ADAMUS: És utána mi történik?

TESS: Utána kezdődik el a felfedezés.

ADAMUS: Igen.

TESS: Akkor, igen.

ADAMUS: Igazad van. A játszma véget ért, ott vagy a semmi közepén, a semmiben.

TESS: Ó, igen.

ADAMUS: És ez *ijesztő!*

TESS: Elveszítéd az összes emberi szenvedélyedet, az összes spirituális szenvedélyedet.

ADAMUS: Mindent!

TESS: Az egész csak eltűnik – puhhhh!

ADAMUS: És miközben ez történik belül, kívül az emberi rész nagyon könnyen felbosszantható bármivel...

TESS: Ó!

ADAMUS: ...és túlérzékeny. Jó mélyen magadba merültél. Eljutsz önmagadon belül a zéró pontra, a semmibe. Minden széthullik és ezt tudod. Megpróbálsz úgy tenni, mintha ez nem történne, pedig ez történik. Megpróbálsz ezt elkerülni, megakadályozni, de semmit sem tehetsz ellene. Kívülről eléggé zsörtölődő, zsémbes leszel. Tudod – nem te (nevetés) hanem mindannyian azok vagytok! Igen, azok vagytok! (még nagyobb nevetés)

TESS: Köszönöm! (nevetés)

ADAMUS: De tényleg olyanok vagytok, és erre minden jogotok meg is van – mert *azok vagytok* – és erre minden jogotok meg van. És amennyiben úgy tesztek, mintha te nem ti lennétek ilyen morgósok és zsémbesek, akkor tényleg becsapjátok magatokat, csak ámítjátok magatokat. Úgy értem nyűgösök vagytok. Zsémbesek. Túlságosan érzékenyek vagytok. Nem kellemes körülöttetek lenni. Szinte már megvetendők vagytok, és ez rendben van. Úgy értem tényleg engedjétek meg magatoknak, hogy ilyenek legyetek, mivel belül minden szétrobbanóban van. A semmi felé tartotok. És ez olyan, ez olyan, mint...

LINDA: Adamus, ez felvételre kerül!

ADAMUS: Pfff Ki a f**omat érdekel? (a közönség azt mondja, hogy „Ó!” és páran nevetnek) Ez a legjobb dolog, amit mások hallhatnak, mert tudjátok, kívülről egy bizonyos értelemben, szinte már-már védekező állásponton vagytok. És ha úgy tesztek, mintha édesek, kedvesek és aranyosak lennétek, akkor annyira rá fogtok majd jönni, hogy mennyire zsémbesek vagytok. És ez azért van, mert ez nagyon, de nagyon nehéz. Többé már semmi sem működik. És ti pedig – megpróbáltok édesek, kedvesek, aranyosak lenni, meg csupa szeretet lenni – *ahhh* és ez ettől csak még nehezebb lesz. Belül ellenálltok. Olyan, mintha lefelé zuhannátok. És le fogtok zuhanni a földre, és látni fogjátok ott lent, hogy itt a vége. És semmit sem tehettek, amivel megakadályozhatnátok ezt a zuhanást, pedig minden létező trükköt megpróbáltok ennek érdekében bevetni. Az összes kis közhelyet meg halandzsát, az összes többi szarsággal egyetemben, de ez akkor sem működik! Le fogtok érni a szakadék aljára. És össze fogjátok zúzni magatokat.

Vagy pedig megengedhetitek magatoknak, hogy mindezt kecsesen és méltósággal tegyétek meg, így menjetek bele önmagatok semmi létébe. Belementek ebbe a semmibe, ahol felismeritek, hogy milyen abszurd mutatóvány is volt ez az egész már nagyon-nagyon régóta. De, amikor ott vagytok abban a semmiben és azt kérdezitek, hogy „És mi jön ezután? Mi következik ezután?” – Akkor ott a semmiben felismeritek vagy realizáljátok azt, hogy ti már elértétek a realizációt.

Egészen odáig merészkedek, hogy azt állítom, hogy – de közben meg Cauldre mindent elkövet, hogy megpróbálja átszerkeszteni, megszűrni a mondandómat, de ez nem fog neki működni. – Tehát azt állítom, hogy a Realizációkat abban a semmiben fog megtörténni, a totális semmiben. Ami annyira nagyon semmi, hogy még csak nem is fekete. Szeretnétek azt hinni, hogy ez nem így lesz. Szeretnétek azt hinni, hogy majd épp sétáltok egyet a parkban, egy gyönyörűségeken napon és a nyuszik mind odaszaladnak hozzátok, és a kezetekből etetitek majd őket, meg minden

ilyesmit. A Realizáció... (Tess nevet) a.... (mind a ketten nevetnek)

TESS: Csak elképzelttem, amit mondtál... (Adamus nevet) ...szórakozom.

ADAMUS: ...a semmiben fog megtörténni.

TESS: Igen.

ADAMUS: És abban a semmiben elérkezik egy elképesztő pont – (Adamus sóhajt egyet), ami megérne egy filmet, de ebbe most nem akarok belemenni. – De ott vagytok abban a semmiben és felismeritek a realizációtokat. Felismeritek, hogy „Ó a fancba! Csak el kellett engednem azt az összes régi cuccot! El kellett jutnom, erre a pontra, ahol csak én vagyok az Én Vagyok-ban!” – És az Én Vagyok egy nagy semmi számos értelemben véve. Energetikai értelemben nincs energia az Én Vagyok-ban. Tehát eljuttok oda, ami olyan, mint a semmi, de ugyanakkor mégis van ott valami. Nincs ott energia, de mégis van ott valami. És ha ez nem pendít meg bizonyos húrokat bennetek és nem emlékeztet titeket arra a metafórára, amikor keresztülmentetek a TűzFalon a semmibe, és először éreztétek át azt, hogy „Létezem.” Mivel ez nagyon hasonló ahhoz. Csakhogy most csupán magatokkal vagytok.

És ebben a semmiben azt mondjátok, hogy „Miért is akarnék én valaha is visszatérni ahhoz az önmagamhoz, aki zsémbes?” (Adamus kuncog) Itt van ez az emberi rész, aki csak kószálgat mindenfelé, akit könnyen fel lehet bosszantani, és aki boldogtalan és testi fájdalmai vannak. Miért is mennék oda vissza?

És akkor hallotok egy régi visszhangot a bennetek lévő emberi résztől, hogy „Mert nem akarok meghalni!” – és ekkor felismeritek, hogy „Már most is halottak vagyok, és ez nem is volt nagy dolog. Semmiség volt.” – Aztán meg azt halljátok, hogy „De elköteleztem magam arra, hogy itt maradok a bolygón megtestesült létezőként. – És ez olyan mintha hirtelen bevillanna, hogy „Ez az emberi rész milyen hülye is volt, hogy elkötelezte magát, meg mindenféle fogadalmakat meg ilyesmit tett. Ezt felejtük is el!” – És ott vagytok abban a semmiben és azt kérdezitek, hogy „És akkor most mi legyen? Mi legyen? Tényleg vissza akarok oda menni?”

És ekkor egy mókás dolog történik. Itt vagytok, ahol felismeritek, hogy a Realizációtok már megtörtént. Azt mondjátok, hogy „Ó, hát a fenébe is, nem is olyan nagy dolog ez! Úgy értem, mindig is ott volt.” – felismeritek – „Mindig is megvilágosodott voltam. Nagy dolog!” – És akkor hirtelen megérezitek a jelenlétét egy magas, sötét, jóképű Felemelkedett Mesternek (nevetés), aki odajön – és aki időnként idegesítő tud lenni – és azt kérdezi, hogy „És akkor most mi lesz? Most akkor mi lesz? Vissza akarsz menni?”

TESS: Nem.

ADAMUS: (nevetve) Nem. De teljesen máshogy térnél vissza. Itt akarsz maradni megtestesült Mesterként?

TESS: Igaz.

ADAMUS: Akkor talán nem ártana ezen elgondolkodnotok, és ez bizony egy kemény dió. És arról beszéltek, hogy ezt felveszik a kamerák? Na ez az a rész, amit mi veszünk fel, amit *tényleg* rögzíteni fogunk. Ez a legfontosabb, legelsöprőbb pillanat az összes közül. Az összes közül!

A Realizációtok meg fog történni. Le fogtok zuhanni a legaljára. Össze fogjátok zúzni magatokat. Bele fogtok menni a semmibe. És ami ezután történik, az felderítetlen, ismeretlen terep, amiről nem tudunk semmit! Minden másnak meg van a forgatókönyve egy bizonyos értelemben. Persze nem abban az értelemben, hogy minden apró kis mozdulat vagy szó, hanem tudjátok úgy, hogy minden a nagy könyv szerint történik. El fogjátok érni a Realizációtokat. Azt nem tudjuk, hogy ez pontosan, hogyan fog bekövetkezni, ti sem tudjátok, hogy ez pontosan,

hogyan is következik majd be, de mindenképpen meg fog történni! Meg van ennek a forgatókönyve.

Ami azután történik, arra nincs forgatókönyv. Az nincs benne a nagy könyvben. Soha nem lett megírva. Erről egyetlen egy fejezetet sem lehet találni. Ahogy ezt mostanában említettem Cauldre-nek és Lindának, most fejezzük be a könyv utolsó fejezetét a Keahak VIII- ban, és utána kezdjük a Keahak IX. részét. És ott bemegyünk az ismeretlenbe, amit nem ismerünk. Hogyan reagáltok arra, hogy elértétek, hogy megtörtént a Realizációtok és most akkor mi következik ezután? És ez nem az a döntés, amire most gondoltok. Az ember ott ücsörög és azt mondja, hogy „Ó, igen, de maradni fogok.” – Nem tudom. De egy dolog egészen biztos, amennyiben a maradás mellett döntötök, az teljesen másmilyen lesz, és csak, hogy adjak egy kis előrejelzést abból, hogy mi következik majd az után, hát az, hogy minden az Élő Energiáról fog szólni! Minden az élőről fog szólni – és ez azt jelenti, hogy végre étellel teliek, élők lesztek.

Ezért is tettem fel a kérdést a múlt hónapban, hogy „Szenvedély vagy szabadság?” – Vagy szenvedélyes küldetés – mert dolgozom veletek az Élő Energián, ami több különböző dolgot is jelent. Azt az energiát, ami élő, ami étellel teli, és nem olyan mint, ami meg van rekedve a fizikai testben. Olyan energiát jelent, ami étellel teli, élő. Olyan energiát jelent, amiben ott a kecsesség és a méltóság. Ez az Élő Energia. De azt is jelenti, hogy az élő energiában vagytok. Energia életet éltek és nem menekültök többé előle. Élő Energia. Ide tartunk. Ó, köszönöm. Csodálatos volt a válaszod. Nagyon szépen köszönöm. (Adamus nevet)

TESS: Nagyon szívesen.

ADAMUS: Nem, tényleg ez volt a tökéletes átmenet vagy felvezető.

Energia

Tehát feltettem a kérdést – de mi a franc is volt a kérdés? Ó, hát az, hogy miért hullik ki valaki? Miért hullik ki? Vegyünk erre egy mély lélegzetet, és érezzetek ebbe bele!

(szünet)

Az energia túlságosan intenzív. Ezért. Úgy értem mondhatnánk itt erre sok más szót is – hogy mert elveszettek, mert kétségeik vannak, mert elterelik magukat – de a valódi válasz az, hogy azért, mert az energia túlságosan intenzív és ezt éltétek meg a múlt hónapban. Az energia tényleg *nagyon* intenzív. Nem vagytok képesek kezelni. Az elme nem tudja ezt kezelni.

Látjátok, ami most történik a Realizációba és a MesterLétbe való megérkezés útján az az, hogy jobban tudatában vagytok az energiának, mint eddig bármikor. Azonban még mindig a régi módon vagytok kapcsolatban vele. Jobban tudatában vagytok az úton lévő hepe-hupáknak. Jobban tudatában vagytok az energiának, mint korábban valaha, és mit tesztek? Megpróbáltok elbújni előle. Megpróbáljátok eltéríteni, vagy elhajolni előle. Megpróbáljátok figyelmen kívül hagyni, úgy tenni, mintha nem is lenne ott. Próbáljátok azt mondogatni magatoknak, hogy minden rendben lesz, de ez nem így van! Nem, nem lesz! Minden darabokra hullik majd és szerintem, ez így van jól. De mégis megpróbáljátok azt mondani, hogy „Akkor is keresztül megyek ezen.” – És sajnálom, de néha ezen nevetnem kell! – „Akkor is végig megyek rajta. Összeszedem a hatalmamat, és végig csinálom! Megmaradok az elkötelezettségemnél!” És azt mondom én nektek, hogy... (Adamus nevet) Cauldre ezt most nem akarja lecsatornázni. (nevetések) Mert valami olyasmit akartam mondani, hogy „Kussolj!”

Továbbra is a régi módon akartok hozzá kapcsolódni az energiához. És az nem fog működni. És amikor egy Shaumbra kihullik, kimarad – a legtöbbjük visszatér, de amikor kimaradnak, kihullanak a Bíbor Körből – akkor az

azért van, mert az energia túl sok nekik. És ez az életük minden területére behatol, és tényleg megtalálja, eltalálja a gyenge pontokat – a bőség problémákat, az egészségügyi problémákat, ahogy minden mást is. Az energia túl sok. Ali említette korábban a testet. Hogy a test ezt vajon ki fogja-e bírni, ki fog-e tudni tartani? Olyan sok energia éri a testet, hogy az most fáj, és az emberek emiatt is kihullanak.

Mielőtt tovább mennénk, szeretnék itt most valami különlegeset csinálni. Csináljunk egy masszázst! (nevetés) Szükségeitek van rá. A múlt hónap után igazán, tényleg szükségeitek van rá. És nem arról volt szó, hogy ez előre el lett volna tervezve, csak arról volt szó, hogy szükségeitek volt egy jó adag valódi energiára, hogy egy kicsikét odacsapjon nektek, és ezzel azt mondja, hogy meg kell változtatnotok az energiához való régi viszonyokat, amit ti elutasítottok. Majdhogy nem meg is tagadjátok ennek a kapcsolatnak a megváltoztatását! Azt fogjátok mondani, hogy „Továbbra folytatom a régi módon.” – És ez innentől kezdve már nem fog működni. Kifejezetten most, hogy az új Keahakkal, belemegyünk az ismeretlen, feltáratlan helyekre és itt az energiához való régi kapcsolatokat nem fog többé már működni. Sőt, az még több fájdalmat fog okozni a testben, és jól össze fogja zavarni az agyatokat. Ráadásul minden mást egybevetve, még a sárkányt is behívtuk. És annak ellenére, hogy azt hiszitek, hogy majd szépen keresztültáncoltok vagy át suhantok ezen, rá fogtok jönni, hogy a sárkány darabokra fog titeket szaggatni. Vagy egy csodálatos tapasztalattá is teheti ezt az egészet.

A sárkány itt van, így hát (Adamus sóhajt egyet), elengedhettek olyan régi szemetet magatokból, amely már nagyon régóta ott ücsörög, és talán még észre sem veszitek, mint ahogy például az energiához fűződő régi kapcsolatokat sem. Ez volt a legnagyobb aspektus, amivel szembekerültetek a múlt hónapban, és még csak észre sem vettétek, fel sem ismertétek. Pedig elég hatalmas volt, ott ücsörgött a szoba kellős közepén. Ti pedig azt mondtátok, hogy „Ó, most szembenézek egy régi, előző élet aspektussal!” – vagy azt, hogy – „Szembenézek egy sötét aspektussal vagy a félelem aspektusommal!” Ez egy jó nagy hazugság! Az energia aspektusokkal néztek szembe, ennyi az egész. Az energia aspektusokkal. Ez az az aspektusotok, ami arra lett kiképezve, hogy miként használjátok az energiát – ami mára már eléggé elavult!

Múlt hónapban éreztétek az energia aspektusotokat. Az energia elkezdett egyre jobban és jobban jelen lenni az életetekben, és egyre jobban a tudatába is kerültek ennek. De az elmétek mindenféle dolgot kitalált azzal kapcsolatban, hogy mi is volt valójában ez az aspektus. Az értéktelenség aspektusa, meg minden egyéb. Nem! Ez a te energia aspektusotok volt!

A sárkány most ennek az energia aspektusnak épp a lábát harapdálja. A sárkány igencsak aktiválja ezt az aspektust. Ez egy hatalmas energia folt, óriási – hogy is hívjátok – ez az óriási lila elefánt a szoba kellős közepén, és ez az energia lassú, lomha, megrekedt, beragadt, és nem igazán lételeteli. És mi az Élő Energiába tartunk.

Akkor most vegyünk egy mély lélegzetet és következzen a masszázs. Kérnék egy kis zenét!

Mester masszázs

Ez rendkívül nehéz a testetek számára és ezért is akarom megcsinálni ezt a masszázst itt.

Vegyetek egy mély lélegzetet, és tényleg lazuljatok bele ebbe. Amennyiben ezt most online nézitek, vegyetek egy mély lélegzetet és lazuljatok el!

(megszólal a zene)

Aki most bejön és megmasszíroz titeket – mert tudjátok néha a testetek be feszül, és nem tudjátok ellazítani az izmaitokat. Masszíroztassátok meg magatokat! Jót tesz a testnek, jót tesz nektek!

A Mestert, a bölcsességet kértük ma fel, hogy itt legyen és masszírozzon meg titeket. És az egyetlen dolog csupán az, amit kérnek tőletek, kedves emberi rész, hogy ezt engedd meg!

Lefekszetek a masszázs ágyra, és micsoda? Megpróbáljátok megmasszírozni magatokat? Nem! Hagyjátok, hogy valaki más tegye azt meg nektek. Megengeditek.

Lefekszetek az ágyra, és eleinte kicsit feszültnek és stresszesnek érzitek magatokat, de hamarosan azoknak a gyengéd kezeknek az érintését érzitek magatokon.

Lassan, nem támadóan, érzitek ezt meleg érintést a bőrötökön. Ó, kifejezetten a nyakatokon és a vállatokon.

Ilyenkor a masszőr általában valamilyen ragyogó New Agees zenét tesz be, és talán még pár füstölőt is meggyújt.

Ti pedig csak vesztek egy mély lélegzetet, hogy „Ó, miért nem tettem ezt már meg korábban?”

Érzitek, ahogy azok a kezek megérintenek. Ó! Meleg olaj! Ki találta ezt fel? Milyen remek ötlet! Meleg olaj, amit éreztek a hátatokon, a karjaitokon, a vállatokon.

Semmit sem kell tennetek. Csak ott fekszetek. Szinte már sírni támad kedvetek.

Csak szünetet tartotok és megengeditek a dolgokat.

De ez alkalommal nem egy masszőr vagy testkezelő kezei alatt vagytok. Hanem a Mester, az Én Vagyok végzi a masszázst.

És a megengedésen kívül semmi mást nem kell tennetek. Ennyi a dolgotok!

Csak megengedni a dolgokat!

(szünet)

A Mester mindeneteket meg fogja masszírozni, a testetek minden egyes részét.

És nektek semmit sem kell tennetek.

(szünet)

A Mester nagy szakértője ennek, mert a Mester megérti az energiát, hogy hol okoz fájdalmat, hol van beragadva, és mi az, amit el kell engedni. A Mester keze gyengéden, kecsesen dolgozik a testeteken. És szinte halljátok is a Mester nagy bölcsességét, aki most hatalmas bölcsességet suttog nektek, ami egyetlen dolog, hogy „Engedd meg a dolgokat!”

Csak „Engedd meg!”

(szünet)

És ez elég mókás, mivel ahogy a Mester éppen a lábfejedet masszírozza, ami nagyon jó érzés – hallod ezt a suttogást, hogy „Csak engedd meg! Ennyi az egész.”

Ez majdnem olyan, nos, mintha a Mester keze szinte túl nyúlna a fizikain. Olyan, mintha a Mester egyenesen megérintené az izmaitokat és a csontjaitokat. És ez elég furcsa érzés. Közben pedig ez ti vagytok. Az a részetek, akit Mesternek nevezünk, tehát ez mégsem annyira furá. Csak egy kicsikét furá.

A Mester végigmegy az egész testeteken.

„Hát ez azért mégis elég furá. Érzem, ahogy megmasszírozza a szívemet. És a csípőmet. A Mester most éppen benne van a csípőmben.”

(szünet)

Felfelé halad, a vállatok és a nyakatok felé. Ez tényleg egy teljes test masszázsa. Úgy értem, nem csupán a kívül a bőrötöket masszírozza meg, hanem a testeteket belül is.

Felismertek valamit. A Mester csupán az energián dolgozik. Ennyi az egész. Ez tényleg nem a bőrötökről vagy a csontjaitokról vagy a szívetekről szól. A Mester az energiával dolgozik.

(szünet)

„A Mester bemegy és a szó szoros értelmében megmasszírozza azokat az energiákat, azt a dolgot, ami akkora problémát jelentett számomra a múlt hónapban. Nahát! A Mester azon dolgozik, amit energiának hívunk, legyen az bármi is!”

Ez az a dolog, ami sok ember számára azt okozza, hogy elmenjen, hogy letérjen az útvjáról, vagy elterelje magát.

Az energia. Óh! Az időnként nagyon intenzív tud lenni! De most itt a Mester dolgozik velem. Megérinti, és megteszi mindazt, amit a Mesternek meg kell tennie. Ti pedig azt gondoljátok magatokban, hogy (nevetve) „Tudom, hogy a Mester az energián dolgozik. Azt nem tudom, hogy a Mester mit csinál, de nem is számít.”

Nem számít!

(szünet)

Tehát, az emberi rész most vesz egy jó mély lélegzetet, és megengedi a dolgokat.

Engedjétek meg ezt a finom, gyengéd masszírozást a Mestertől!

(hosszabb szünet)

Óh...

(szünet)

És tudjátok mit? Bármikor megengedhetitek magatoknak ezt a masszázst, amikor csak akarjátok. De egy dolgot máris elárulok. – Ne próbáljátok meg saját magatoknak megtenni! Ezalatt azt értem, hogy ne ti masszírozzátok meg magatokat! Ne az emberi rész tegye meg! Hogyha az emberi rész masszírozna meg titeket, akkor az kellemetlen, hatástalan, lassú sőt, talán még fájdalmas is lenne.

És ezt bármikor megtehetitek, amikor csak akarjátok. Csak feküdjetek le, és engedjétek meg, hogy a Mester bejöhessen!

A Mester a bölcsességet jelenti. A tudást. A Mesternek tudomása van az összes besomósodott izomról, minden egyes beragadt, megrekedt energiáról, minden egyes eldugott energiáról tudja, hogy azok hol vannak, és csak hagyjátok, hogy a Mester megmasszírozza azokat.

(szünet)

Vegyetek egy jó mély lélegzetet!

Oké.

Látjátok, hogy milyen könnyű?

(a zene abbamarad)

És egyetlen egy okból volt ez ennyire könnyű. Azért, mert megengedtétek. Csak emiatt az egy *okból* volt könnyű, mert megengedtétek. Ennyi.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet, ahogy tovább lépünk. Ó, nem! Még nem végeztünk! Valaki azt kérdezte, hogy „Már végeztünk is? Hiszen most volt a merabh.” – Nem, még nem végeztünk! (nevetések) Még bele sem kezdtünk a második alapvető dologba! Még folytatjuk!

Beszélgetés Kuthumival

Szóval, valamelyik nap volt egy beszélgetésem Kuthumival. Kuthumi átjött hozzám, én pedig a saját dolgommal törődtem, ami szinte soha nem szoktam. Kuthumi eljött hozzám és azt kérdezte, hogy „Adamus, nem aggódsz egy kicsikét amiatt a jó nagy megrendezendő összejöveteled miatt, amit magadnak tartasz majd Santa Fe-ben, Új Mexikóban – a Tíz év Adamusszal-t?” – Meg kell, hogy mondjam, szerintem egy kicsikét féltékeny, (némi kuncogás) mert neki nem állítottatok össze semmit! Szóval én majd fogok – most nincs itt a közelben – így arra kérlek titeket, hogy valaki lenne olyan kedves és készülné valamivel neki is, mondjuk sütné neki egy tortát vagy valami ilyesmit? Nem is tudom. De szerintem egy kicsit féltékeny. Tudjátok, Tóbiás távozása alkalmával is hatalmas búcsú party volt 10 évvel ezelőtt. Én megkapom a 10 éves jelvényemet a Shaumbrától. De azt hiszem, hogy szándékosan megpróbált felbosszantani engem. Mivel, hogy a Felemelkedett Mestereket is fel lehet bosszantani! *Nagyon* is fel lehet őket bosszantani, de mi e közben az ÉS-ben is benne vagyunk, szóval ugyanabban az időben lehetünk nagyon nyugodtak és örömteliek is.

De nem hagyott békén és azt kérdezte, hogy „Tudod, szerintem megpróbálnak majd leégetni. Tudod, ott lesznek a színpadon és viccet csinálnak majd belőled. Egy kicsit sem aggódsz emiatt Adamus?”

Erre azt feleltem „Már miért is aggódnék? Miért is csinálnának viccet belőlem? Úgy értem, én ezt úgy képzelem el, hogy ott lesznek, és csak egyre csak magasztalni, dicsérni, dicsőíteni fognak engem. (nevetések) Úgy képzelem, hogy én ettől egy kicsit... zavarba jövök majd, mert elmondják majd, hogy milyen nagyszerű munkát végeztem, és hogy milyen nagyon szeretnek engem, és hogy engem kellene megválasztani a Felemelkedett Mesterek Klubban az örökös Elnöknek.” Mivel csak 2000 évre szól az elnökségem. „De így már egy örökkévalóságra szólna!”

Azt kérdezte, hogy „Kicsit sem aggódsz emiatt?”

Amire azt feleltem, hogy „Nem, nem, egyáltalán nem. Mert tudom, hogy teljesen rendben lesz minden.”

Ekkor Kuthumi azt mondta, hogy „Tudod mit mondok én neked” – lesz ott négy ember, akik majd egyfolytában engem fognak dicsérni, dicsőíteni. (Adamus nevet) és Kuthumi azt mondja még, hogy „És én leszek az ötödik.” (a közönség reakciója, hogy „Ó!”) Á! Á! Ráhagytam. Azt feleltem, hogy „Rendben van. Te is jössz, te is ott leszel.” És még azt is hozzátettem „Tudod ebben az egészben az a legszebb, hogy szerinted kié lesz az utolsó szó ezen a konferencián?” – Hát az enyém!

Így még beszélgettünk egy kicsit és beszéltünk a Shaumbrákról is és Kuthuminak volt egy észrevétele. Azt mondta, hogy „Tudom én, hogy milyen nagy kihívás ez neked, mert észrevettem egy dolgot a Shaumbrában. Továbbra is azt gondolják, hogy ők – az emberi rész az – aki a Realizáción dolgozik. Mi ennek az oka?”

Én pedig nevettem és azt mondtam, hogy „Ilyen az ember! Ilyen az emberi rész!”

Majd így folytatta, hogy „Tudod, továbbra is megállás nélkül rendbe akarják hozni magukat és meggyógyítani magukat és hozzá akarják segíteni magukat ahhoz, hogy elérjék a Realizációt.” És azt mondta még, hogy „Nem tudnál valamit tenni, hogy észreegyék, hogy a lehetetlennel próbálkoznak? Mivel ők nem képesek erre! Nem tudják kigondolni az útját-módját! Nem csinálhatják meg ők az oda vezető utat! Az egyetlen dolog, amit megtehetnek az az, hogy megtapasztalják és hogy megengedik! Ennyi!

Azt feleltem, hogy „Tudod Kuth, tudod ez...”, (nevetés) Mi lazák vagyunk egymással. Erre azt mondtam neki, hogy „Tudod nem tudom, hogyan adjam ezt a tudtukra úgy, hogy lenyűgözzem őket. Folyamatosan erről beszélünk, és már nagyon unnak engem. Tudod, állandóan a Megengedésről, a tapasztalásról meg az energiáról beszélek nekik.” És azt is mondtam, hogy – „De hatást kell rájuk gyakorolnunk, hogy megértsék, hogy képtelenség az, hogy ők tegyék meg! Viszont meg tudják engedni.” – Pontosan úgy, mint amikor megengedtétek, hogy a Mester megmasszírozzon meg titeket!

Él tudjátok képzelni milyen lenne az, ha ti próbálnátok megmasszírozni magatokat? Először is perverznek tartanának, de a lényeg az, hogy (némi kuncogás) – nem lenne hatásos. Mert az, ahogy ezt a Mester megtette, hogy bement – ami tényleg elég fura – és tényleg megmasszírozta az energiákat. Nem, ti ezt nem tudjátok megtenni, és ez egyáltalán nem is a ti felelősségetek! Egyáltalán nem az! Hatást kell gyakorolnom rátok, mert ahova tartunk – nem a ti felelősségetek a megvilágosodás. Nem a ti felelősségetek az, hogy ezen dolgozzatok! Meg tudjátok tapasztalni, és meg tudjátok engedni. Ennyi!

Tudom, hogy néhányan azt gondoljátok, hogy ez egy kissé egyensúlytalan, és hogy ebben nektek is részt kell vállalnotok, hogy hatással kell lennetek erre az egészre azzal, amit tesztek vagy azzal, amit mondotok. De ez egyáltalán nem így van. Mert ez nem a ti felelősségetek.

És Kuthumi azt mondta, hogy „Tudod, arra gondoltam, hogy talán egy kissé korai vagy elhamarkodott dolog volt a részedtől az, hogy nemrég behozd a sárkányt.” Azt is mondta, hogy „Sokat dolgozom a Shaumbrákkal, és szerintem ez egy óriási ugrás volt, mert a sárkány, ha egyszer bejön, akkor nagyon vad és kegyetlen tud lenni, és sokat tűnődtem azon, hogy vajon sok Shaumbra tényleg készen áll-e erre?”

Azt feleltem neki, hogy „Tudod, az első pár hónap pokoli lesz nekik” – ahogy az is volt – „De szerintem készen állnak. Szerintem itt volt ennek az ideje.”

És Kuthumi végül elfogadta. Azt mondta végezetül, hogy „Tudod, szerintem igazad volt azzal kapcsolatban, hogy most hoztad be a sárkányt, mert a sárkány utána tud menni azoknak a dolgoknak, amelyeknek az emberi rész

képtelen lenne. Az emberi rész lényegében nem tudja vagy nem képes valójában megváltoztatni a saját hiedelmeit és gondolatait. Az emberi rész egymaga nem érti, hogy hogyan dolgozzon az energiával. Az emberi rész egyértelműen nem tud megbocsátani önmagának, és képtelen elérni a Realizációt.”

Én azt mondtam, hogy „Tudod, továbbra is meg fogják újra meg újra próbálni, és annyira keményen fognak ezzel próbálkozni, és aztán azt fogják hinni, hogy valamit rosszat csinálnak, mivel nem működik, és aztán egyszer végül majd felismerik, hogy ez nem az ő felelősségük. Akkor majd befejezik a próbálkozást és végre-valahára megengedik majd a dolgokat.”

Kuthumi azt mondta, hogy „Igen, és tényleg sok keményfejű, makacs Shaumbrád van. Sok ilyen van köztük.”

Erre azt válaszoltam, hogy „Tudom, örököltém őket.” – Majd így folytattam, hogy „Továbbra is folyamatosan ezzel fognak próbálkozni, meg dolgozni fognak ezen, és nagyon mérgesek lesznek rám. Soha nem rád lesznek mérgesek Kuthumi, hanem rám fognak haragudni, és egy nap majd felismerik,” hogy – „Ez nem rajtam, az emberi részen múlik, ez nem az én dolgom! Az én felelősségem az, hogy ezt megtapasztaljam és megengedjem. Hogy megtapasztaljam, megélem azt, ami éppen történik, amin éppen keresztülmegek.” – És ez egy nagyszerű tapasztalás, *amennyiben* félreálltok a saját utatokból, *amennyiben* megengeditek. Akkor ez egy nagyszerű tapasztalás.

Nem a ti dolgotok a belső részek megmasszírozása, és itt most a problémákról beszélek. Itt most a beragadt, megrekedt és egyensúlytalan energiákról beszélek. Nem a ti dolgotok bemenni az elmébe, és megpróbálni rendbehozni azt. Mert ezt nem tudjátok megtenni! Nem. Nem tudjátok megtenni! Pont! De mégis egyfolytában ezzel próbálkoztok. Folyton oda járkáltok. Folyton csak az elme dzsungelébe mentek és megpróbáljátok kibogozni, kigubancolni az. De ezt nem tudjátok megtenni! Pontosan ezért jött be a sárkány!

A sárkány

A sárkány, mivel ugye a „sárkány” megnevezést használjuk, ami egy ősi megnevezés még abból az időszakból, még mielőtt még az emberek elkezdtek volna népszerűsíteni ezt a teremtményt, akinek pikkelyei és szárnyai vannak és tüzet okád stb. A sárkány egyszerűen a teljes világosságot, a tisztaságot jelenti. Mindössze ezt jelenti. És elképzelhetitek úgy is, mint egy tüzet okádó állat. Elképzelhetitek akár csokis sütiként is, mert ez egyáltalán nem számít. Azonban a teljes világosságot jelenti és az Én Vagyokból származik. Nincs energiája. Egyáltalán nincs semmiféle energia a sárkányban. Az ember szereti azt hinni, hogy a sárkánynak nagyon sok energiája van. De nincs rá szüksége. Mivel ahhoz, amit tesz egyáltalán nincs szüksége arra és sokkal jobban el van nélküle.

A sárkány a felelős azért, hogy megváltozzon a módja annak, ahogy az energiával dolgoztok. A sárkány a felelős azért, hogy kitisztítsa a halott energiákat, amelyek ott vannak bennetek. Rengeteg energiára tettetek szert, de az halott energia. A sárkány pedig kitisztítja ezeket. Titeket csupán arra kér, hogy engedjétek meg.

A sárkány azért jön be épp most, mivel ti nem tudjátok rendbehozni az elméteket az elmén belülről. Nem tudjátok helyrehozni a biológiátokat a testeteken vagy az elméteken belülről. Nem tudjátok!

Persze ettől függetlenül továbbra is megpróbáljátok majd megtenni. Továbbra is megpróbáltok majd megbocsátani magatoknak. Megfogjátok próbálni megtenni ezt az összes többi dolgot. Pedig ez teljességgel hiábavaló. Nem fog menni. Megpróbálhatjátok magatokat jobbá tenni, de az úgysem fog működni, mert ti egy rendkívül korlátolt nézőpontból vagy tudatosságból teszitek mindezt, amivel csak még több korlátot halmoztok a korlátokra, és aztán ennek az eredménye a nagy semmi lesz. Tudjátok, olyan ez, mint amikor a mínusz háromhoz hozzáadtok még mínusz kettőt és mi lesz annak az eredménye? Mínusz öt! Szóval ilyen az, amikor az ember

megpróbálja rendbehozni a saját gondolatait és ezen felül még megpróbálja a saját testét is. Nem tudjátok!

Most pedig a következő nagy dolog, amire rátérünk, az az Élő Test, a Szabad Energiás Test. Nem szeretem a „FényTest” megnevezést, aminek több oka is van – szerintem rosszul használják, félreértelmezik – ezért én, az Élő Test vagy a Szabad Energiás Test megnevezést használom inkább.

Ali, a tested erre cserélődik majd le, feltéve, ha megengeded! De te továbbra is megpróbálsz majd kontrollálni a folyamatot és mindezt az emberi elmén belülről teszed, az emberi korlátokkal együtt, a régi mintákat követve, amely aztán fizikai fájdalmat okoz benned, és nem fog működni! Fizikai roncsként fogjátok végezni, ha továbbra is ezzel próbálkoztok! Ha egyszerűen csak megengeditek, akkor ez magától be fog következni. Az Élő Testetek, a Fényetek, a Szabad Energiás Testetek be fog jönni. És most halljátok ugyan, de mégis újra vissza fogtok térni ahhoz, amit eddig is tettetek. Vissza fogtok térni ahhoz, hogy továbbra is aggódjatok a testetek miatt, azon tűnődve, hogy vajon mit is kellene tennetek érte, legyen szó akár gyógyszerről vagy valami táplálékkiegészítőről vagy a gondolkodásról. A gondolkodásotok csak még rosszabb helyzetbe hozza a testeteket, mivel a gondolkodásotok a halott energia, a régi energia teréből ered, és ez nem fog működni.

Megengedés és a tapasztalás – ennyi! Álljatok félre a saját utatokból! Azért jött be a sárkány, hogy elmondja, hogy „Én ezt megteszem helyetted. Megtalálom azt a dolgot.” – mivel ti magatok nem fogjátok tudni megtalálni. Annyira gyönyörűen elrejtette az emberi rész. Fel sem ismertétek, hogy mi okozza egy embernél, hogy letérjen az útról: a túl intenzív energia. Egyre csak a fejetekben voltatok, ahol folytattátok azt az összes maktyót. Az energia egyszerűen csak túl intenzív! Erről van szó. A Sárkány vagy a Mester, vagy nevezétek bárhogyan is, elmondja ezt nektek. De kedves ember, most már eljutottunk arra a pontra, ahol azt mondjuk, hogy „Engedd meg és tapasztald meg! És állj félre a saját utadból!”

Egy átalakulási folyamat zajlik éppen most a testetekben – úgy értem *éppen most*, éppen most – ahol a régi biológia átalakul egy rendkívül elegáns Élő, Szabad Energiás Testté. És teljesen mindegy, hogy mennyire próbáltok rájönni arra, hogy az elektromosság hogyan is halad keresztül egy kábelen, és teljesen mindegy mennyire próbáljátok kibogozni, úgyszemint leszteket képesek ezt megtenni.

Először is, mivel az elmétek sohasem lesz képesek megérteni azt, ami most történik, és még ha meg is értené, akkor sem lennétek képesek hatással lenni arra, ami éppen történik azzal, hogy mérnöki megértéssel a biológiai DNS-alapú test átalakulását, egy igazi Szabad Energiás testé, ami teljes egészében a sajátotok. Az elme képtelen megérteni, de ennek ellenére is történik. Most is történik miközben épp beszélek. Mindenféle szinteken zajlik bennetek, és továbbra is történni fog, amennyiben megengeditek és megtapasztaljátok és befejezitek az ezen való gondolkodást.

Hagyjátok abba, hogy megpróbáljátok gyorsítani! Az ember soha, de soha nem tudja a Realizációt – az oda vezető utat kigondolni, megtanulni, vagy az önfegyelmével elérni – soha! Rengeteg halott katona található a Realizációhoz vezető ösvényen. Ők azok, akik ahhoz ragaszkodtak ahhoz, hogy egyedül tegyék meg, miközben csak meg kellett volna ezt engedniük. És most ide tartunk.

Belefáradtatok abba, hogy állandóan a Megengedésről beszélünk, és azt mondjátok, hogy „Ó, én megengedésben vagyok!” Nem, egyáltalán nem vagytok a megengedésben! Elálljátok a saját utatokat! És most pedig megkértem a Sárkányt, hogy jöjjön be és mutassa meg nektek, hogy mennyire elálljátok a saját utatokat!

Folyton ezt hallom tőletek, hogy „Óh, én ismerem én a megengedést. Minden nap a megengedésben vagyok!” – És én erre azt mondom, hogy mekkora egy kontrolláló, zsémbes emberek vagytok! Dehogy vagytok ti megengedők! Csak azt csináljátok, hogy fogjátok ezt a szót, ezt a szentséges „Megengedés” szót, majd beleteszitek az elmédbe és hagyjátok, hogy azt az elme manipulálja. Kontrolláljátok, irányítjátok. Hatalmat gyakoroltok felette!

De itt az ideje annak, hogy ezt elengedjétek!

Egy hatalmas játszma, egy óriási játszma zajlik épp és ismerjétek fel csupán, hogy ez a játszma zajlik, majd engedjétek meg, és tapasztaljátok meg. És hagyjátok abba, hogy megpróbáljátok kontrollálni! A játszma pedig a következő.

A kék világ

Tudjátok régebben beszéltem már nektek a Kék Világ történetéről [a Mester emlékiratai](#) című könyvemben. Valamikor réges-régen volt egy olyan időszak, ahol mindenki ismert minden színt. Tudatában voltak a zöldnek, a sárgának, és az összes színnel játszottak. Játszottak a rózsaszínnel és a pirossal, a narancssárgával, az arannyal, a feketével és a fehérrel. Minden létező színnel játszottak, de tudjátok a kék szín nagyon elkápráztatta őket. Szinte a kék szín megszállottjaivá váltak.

És egy ponton pedig az emberek elkezdtek kékké válni. A házaik is kékké kezdtek változni. A fű is – nos, az ég már eleve kék volt – de a fű, és hamarosan az autók is mind kékek lettek. Ezt követően nem sokkal az ételeik is kékek lettek, és minden más is kék lett. Persze azért voltak kisebb árnyalatnyi különbségek a kékben, de végül minden kék színű lett. Annyira mélyen belemerültek a kék színbe, hogy hamarosan már mindannyian elfelejtették azt is, hogy más színek is léteznek. És aztán persze a gyerekek is kéken születtek, és...(nevetések) Kövessétek a történetet! Az ő gyerekeik is teljesen kéken születtek, és ezek a gyerekek pedig már soha nem is tudtak arról, hogy más színek is léteztek. Egyetlen könyvet sem írtak a többi színről, mert azokat régen mind kidobták, és már minden kék színű volt.

Nos, volt egy kék gyár, ahol kék takarókat, paplanokat és kék párnákat gyártottak, amit egy kék főnök vezetett, és ez a kék főnök – *Óh!* – nagyon rendetlen volt! Nagyon rendetlen volt, és rengeteg kék alkalmazottja volt. De nagyon zavaros volt, mert megpróbálta irányítani az alkalmazottait és az eszközöket. A gépek mindig elromlottak, a munkások pedig folyton betegek voltak. Kékfluenzások lettek. (angol szójáték– a lektor megj.) (nevetés) Tudtátok, hogy ez fog következni! Tudtátok, hogy ez fog következni! Nehéz volt velük kijönni és nehéz volt őket irányítani, és a kék feje már annyira tele volt ezzel a nehéz helyzettel, hogy kilátástalannak tűnt az egész. Úgy értem... (nevetések) Mit szerettél volna mondani?

LINDA: Azt, hogy eldurant a feje!

ADAMUS: Eldurant a feje, így van! (nevetés) Szopatós munkája volt. (a közönség azt mondja, hogy „Óh!!!!”)

LINDA: Én azt mondtam, hogy „eldurant”!

ADAMUS: Én meg onnan hátulról csatornáztam valamelyikőtöket. Nem tudom melyikőtöket! Most bújkálsz, mi pedig... (Adamus kuncog) Látjátok, egy apró kis megengedés meg nevetés, egy kis elterelés – ami talán nem elegáns, de akkor is egy elterelés volt – és közben meg beengedtek valamit és megengeditek, hogy valami megtörténjen!

Tehát, hogy folytassam a történetet: A kék főnöknek már szétdurant a feje ettől az egészszől, és nem volt valami jó menedzser. Sőt, igazából még csak jó ember sem volt. Tudta, hogy minden a darabjaira fog hullani, de mégis megpróbálta ezt az egészet egyben tartani, és mindezt megosztottsággal próbálta elérni úgy, hogy mindenkit egymás ellen fordított. Elérte, hogy mindenki féljen mindenkitől és tőle is. Elhallgatott bizonyos információkat egyik-másik csoporttól. Ahelyett, hogy mindenkit egy csapatba hozott volna össze, és egy jó kis kék céget működtethetett volna. Így mindenkit széthúzott. És ez volt az elterelő hadművelet arról, hogy ő egy rossz főnök.

És tudjátok, még a vásárlók is hívogatták és panaszkodtak, a kék párnákkal kapcsolatban, hogy az összes fel volt szakadva, vagy rongyosak voltak, és rossz szaguk volt és miegymás. A vevőreklamáción dolgozók pedig mindig tiszteletlenek voltak. Hiszen tudjátok, neki kellett kiképeznie a vevőreklamáción dolgozókat arra, hogy gorombák legyenek a vásárlókkal, és ez elég borzalmas volt. Tudta, hogy minden szétesőben van, de nem volt hajlandó bevallani! Tudta, hogy ez az egész a végét járja, hogy a nagy kék abszurd mutatványa véget ér.

De a személyisége be volt zárva a főnök, a menedzser, a mindent kontroll alatt tartó, a mindent megcsináló dolgozó szerepkörébe. Nagyon sokat dolgozott, mert a kék főnökök már csak ilyenek. Rengeteget dolgozott, hogy fenn tudja tartani ezt az egészet, de közben tisztában volt vele, hogy valami rossz vágányra futott. Hogy ez az egész véget fog érni.

És aztán az egyik nap, egy rejtélyes idegen jelent meg az ajtajában. A kék főnök kéknek látta ezt az idegent, de aztán később a főnök megtudta, hogy egyáltalán nem volt kék. Sőt, valójában nagyon is világos volt. Egyik nap, ez a rejtélyes idegen felbukkant az ajtajában és azt mondta, hogy „Innentől átvesszem a dolgokat!”

A kék főnök erre azt kérdezte, hogy „Hát te meg ki a fene vagy?” – Amire az idegen azt felelte, hogy „Dr. Azelőtt (Agone – archaikus angol kifejezés – a lektor megjegyzése) vagyok, és innentől átvesszem a dolgokat! És a legelső dolog, amit meg fogunk tenni az az, hogy felrobbantjuk ezt az üzemet.

Nos, ez meg is történt. Dr. Azelőtt (Agone) bejött, és felrobbantotta az egész üzemet, és amikor megtette, akkor hirtelen frobbant az a feszes és szoros energia hullám is, ami mindent kéken tartott, ami mindent kicsi és korlátozott formában tartott. A robbanás felrobbantotta mindent és persze a kék főnök ettől megrémült. Hiszen az ő felelőssége volt ennek az üzemnek az irányítása, és tessék most az egész egyszerre felrobbant. Minden odaveszett.

És ahogy ott sétált a romok között, a füstölgő kék romok között, lenézett, és meglátott valami egészen elképesztőt. Egy kis arany foltot. Először azt hitte, hogy hallucinál, vagy hogy csak ő találja ki ezt az egészet, de aztán meglátott valamit, ami mintha kissé zöldes lenne, és még valamit, ami egy kissé pirosas volt. És akkor felfogta, hogy egész idő alatt azt gondolta, hogy ő irányítja és vezeti ezt a kék üzemet, miközben csak lekorlátozta, lezárta, és kéken tartotta a dolgokat. És ez a rejtélyes idegen kellett ahhoz, hogy idejőjjön és leromboljon mindent, és a kék főnök, ahogy ott ült felismerte, hogy valójában csupán egyetlen dolog lett lerombolva, és az pedig a korlátok. Az egyetlen dolog, ami el lett pusztítva, hogy „Nekem kellett ezt megtennem” egész hiedelme, kontrollja, gondolkodásmódja.

Miközben tovább sétált a romok között, meglátta, hogy milyen sok szín van ott. És akkor ment és megkereste Dr. Azelőttöt (Agone-t), és azt megkérdezte tőle, hogy „Hogyan rakjuk ezt most újra össze úgy, hogy már ne nekem kelljen mindent kontrollálnom, hogy ez az egész egyszerűen csak magától működjön, temérdek sok színnel? Hogy az összes szín itt legyen? Hogyan tudjuk az összes színt visszahozni ebbe a kék világba?”

Dr. Azelőtt (Agone) azt felelte, hogy „Ez majd magától visszatér! Semmit sem kell tenned! Csak arra kérlek, hogy ülj itt és csak figyeld, hogy mi történik! Ennyi az egész! Csak figyeld meg, hogy mi történik, de úgy, hogy közben félre állsz az útból, mivel ez magától megtörténik.” – És úgy is lett.

A kék főnök egyszeriben már nem csupán teljesen kék volt. A színek megváltoztak. Akkora már sokszínű volt, és egy-két ember itt-ott elkezdte észrevenni, hogy „Nézzétek, színes lett! Kék farmert hord persze, de fehér inget, piros kalapot meg zöld cipőt vett fel!” Persze ezt nem látta mindenki, de előbb-utóbb mások is elkezdtek észrevenni. Egy páran itt, egy páran ott. Aztán egyre többen és többen, majd egyszeriben csak elkezdtek olyan csecsemők születni, akik már nem kékek voltak!

Az emberek eleinte nagyon furcsának és különösnek találták, hogy az újszülött csecsemők sokszínűek voltak. És

aztán egy hatalmas változás söpört végig a Kék Világon, és nem sokkal ezt követően minden visszatért az Élő Energia formába, a teljes színspektrumba. És ahogy a kék főnöknek igencsak nehezebbre esett az elengedés és ezért gyűlölte Dr. Azelőttöt (Agone-t), és akkor ezt most lebetűzöm nektek – d-r-a-g-o-n-e (vagyis a sárkány – EN: dragon – a ford. megjegyzése) (némi kuncogás). Ezt nem kellett volna elmondanom. Engednem kellett volna, hogy erre magatoktól gyertek rá, de már csak alig maradt néhány értékes pár percünk – és akkor megköszönte a jó doktornak az egészséget. Megköszönte a doktornak, hogy megjelent és lerombolta az egész üzemet. Igen, a sárkánynak, a doktornak, áhh. Igen. Le kellene... és ezt most nem tudjuk mire felírni. Igen, csak a sárkánynak.

És ez az, ami éppen most történik veletek is. Készülődik a robbanás. Csak maradjatok nyugton, figyeljétek, nézzetek és ismerjétek fel, hogy ez a létező legnagyobb ajándék! Kiszabadultok a Kék Világból! Próbáltatok harcolni ellene, megpróbáltatok lemenedzselni, kontrollálni, megpróbáltatok felügyelni és irányítani azt az összes aspektust, ami egy káosz volt, egy nagy felfordulás! Eljött az ideje, hogy távozzon!

Akkor most kérnénk egy kis zenét, és fejezzük be a napunkat egy merabh-bal! Fejezzük be a napunkat azzal, hogy Dr. Azelőtt (Agone) most bejön. Óh, be is jön!

Miért ti vagytok az elsők

Akkor kérném szépen lejjebb kapcsolni a fényeket, és nem is tudom, hogy ezt egyáltalán merabh-nak nevezem-e, de mindenképp csinálnunk itt most valamit!

(megszólal a zene)

Nem győzöm nektek eléggé hangsúlyozni, hogy mennyire nagyon fontos most az, hogy csak engedjétek meg és tapasztaljátok meg a dolgokat!

Nem az emberi rész felelőssége a saját a megvilágosodása, sem pedig a saját FényTeste! Nem felelős a saját intuíciójáért sem! Sőt, még a saját energiához fűződő új viszonyáért sem felelős! Majd beszélni fogunk még erről, megbeszéljük majd ezeket a dolgokat, de a lényeg az, hogy nem az emberi rész a felelős ezekért a dolgokért!

(szünet)

Vitatkoztam azon, hogy egyáltalán felhozzam-e most ezt a témát, vagy sem? De csináljuk inkább meg! Miért is halogatnánk?

(szünet)

Van egy kifejezés, amit rátok használok Shaumbra. Valójában ez egy kedveskedő megnevezés, de lehet, hogy elsőre ezt nem így gondoljátok majd!

Akkor kérnék még egy kis zenét! Szükségem van valamire, ami elsimítja itt a robbanás hullámain. (nevetgélések)

Atlantisi Keményfiúknak hívlak titeket. (nevetés) De most tényleg, komolyan. És ennek alapos oka van!

(szünet)

Volt egy olyan időszak, amikor az elme még nem uralkodott elsődleges irányítóként. Volt egy olyan időszak, amikor a Kék Világ még nem csak kék színből állt, hanem sok-sok színből. Volt egy olyan időszak, amikor az elme még nem

kontrollált és nem korlátozott le mindent.

És aztán jöttek ezek a Keményfiúk, akik fogták az energiát, a sok-sok tényleg intenzív energiát, amit beleültettek az emberek elméjébe, méghozzá egy olyan módon, hogy azt aztán tovább adták a gyermekeiknek, majd az ő gyermekeiknek generációkon át tovább adták, nemzedékről nemzedékre.

Az energiák olyan intenzívek voltak az elme számára, amely azt okozta, hogy az elme kékké váljon. Annak ellenére, hogy az összes többi szín is ott volt, az elme csak a kéket volt képes érzékelni.

És ti, akiket én atlantiszi Keményfiúknak hívok, ti voltatok azok, akik nagyon is kivettétek a részetekeket ebben a munkában. De nem rosszindulattal tettétek. Nem a rossz szándék vezérelt benneteket, hanem azért csináltátok, mert, ezen a módon próbáltátok egy Egységes Közösségét alkotni belőlünk – az elmén, annak egységesítésén keresztül.

De ez valójában végül azt okozta, hogy nem csak, hogy túlzott fókuszot helyeztetek az elmére, hanem ezzel együtt megteremtettétek az elkülönültségbe vetett hitet is, ami szinte már-már egy olyan hiedelemmé vált – amit soha nem lehetett kitörölni – az elkülönültség önmagától, a testetektől és magától a szellemetektől. Olyan rendkívül intenzív energiák lettek beültetve az emberek elméjébe, amihez egyébként nem kellett olyan sok ember! Nem kellett hozzá sok ember. Nem kellett Atlantisz minden lakójával megtenni! Nem kellett sok emberrel megtenni, viszont azt okozta, hogy minden kékké váljon.

Szerintem ezt hívhattátok Egy-ségnek. Én viszont szélsőséges korlátozottságnak és elkülönültségnek nevezem.

A Keményfiúk voltak azok, akik jöttek és megteremtették az elkülönültséget, a korlátozottságot, amivel az emberek azóta is együtt élnek. Bizonyos értelemben ez egyfajta célt szolgált. Az Én Vagyok-nak megadta az elkülönültség megtapasztalásának lehetőségét.

Hát igen, az Én Vagyok tudjátok szeretne volna ezt megtapasztalni. Nem akarja folyton csak a saját teljességét megélni, hanem az elkülönültséget is meg akarta tapasztalni.

Tehát, egy bizonyos módon ti, a Keményfiúk – mondhatni – egy csodálatos dolgot tettétek – megteremtettétek az elkülönültség szépségét. De ez szinte teljesen le lett zárva, le lett pecsételve és az egyetlen dolog, ami ezt fel tudja nyitni, az nem ti vagytok! Nem az emberi rész. Nem is a gondolataitok! A gondolataitok csak egyre kékebbé és kékebbé fognak válni, amint megpróbáltok áttörni ezen az akadályon. Nem tudjátok megcsinálni.

Ti nem tudjátok megtenni! De ez a rejtélyes idegen, aki felbukkan, ez a Dr. Azelőtt (Agone), vagyis a sárkány (Angolul: Dragon) meg tudja ezt tenni, és meg is fogja tenni!

Persze elméletileg nekiállhattok azon vitatkozni, hogy az is ti vagytok, de a valóság az, hogy az nem az emberi énetek, aki majd bejön.

Ismeritek a történetből a kék főnököt, aki megpróbál mindent kontrollálni, irányítani, ellenőrizni, de közben tudja, hogy az egész szét fog esni, mert bejön a sárkány, és hát az mindent szanaszét fog szagatni!

A sárkány vissza fog vinni titeket az Élő Energiához, mert tudjátok, amikor minden kék lett, az energia annyira megvastagodott, besűrűsödött, mintha már tényleg nem is élt volna.

A Sárkány bejön és ezt az egészséget felrobbantja annak érdekében, hogy az energia újra élő lehessen.

Tehát drága atlantiszi Keményfiúk, mindannyian, nézzétek meg mit tettetek!

(szünet)

Így nektek kell a legelsőeknek lennetek, akik keresztül mentek ezen – ezen a spirituális úton, vagy neveztétek ezt tetszések szerint – nektek kell ezt először végigcsinálnotok, mivel ti voltatok azok, akik eleve mindent kékre festettetek!

Ez a ti szenvedélyes küldetésetek. És ez pontosan ott van.

Vegyünk hát közösen egy mély lélegzetet!

Te kedves emberi rész, rajtad múlik, hogy megtapasztald és megengedd! Ennyi!

Engejétek meg, hogy a Sárkány bejöjjön, és elvégezze a munkáját! Engedjétek meg magatoknak, hogy ismét visszatérjétek az Élő Energiához. Engedjétek meg magatoknak, hogy a kékből visszatérjétek a teljes színspektrumhoz, ami mindig is itt volt, és engedjétek be az új színeket is! De nagyon szépen kérlek benneteket, hogy többé már ne próbáljátok ezt egyedül, emberként megtenni.

Fejezzétek be ennek a kontrollálását, az irányítását és hogy a megpróbáljátok kigondolni a kivezető utat! Nem tudjátok megtenni!

Szeretném, ha ezt tényleg szemügyre vennétek! Nézz csak magadra drága emberi rész! Te ezt nem tudod megtenni, ez képtelenség! Nem tudsz megbocsátani magadnak és nem tudod hatékonyan megváltoztatni magad!

De meg tudod ezt engedni... és aztán pedig megengeded magadnak, hogy végig menj a tapasztaton, legyen az bármilyen is. Ennyi.

Akkor most vegyünk együtt egy mély lélegzetet ennek a napnak a ragyogó szépségére!

Drága atlantiszi Metálos fejpántosok! Ne érezzétek emiatt büntudatot! Hanem csak... fogadjátok be a megbocsátást! Ne kezdjétek el szenvedésre ítélni magatokat emiatt! Még többet fogok majd mondani a következő Shoudokban arról, hogy mi is történt, és arról, hogy miként fogjuk majd ezt az egészet meg nem történné tenni.

Akkor most közösen vegyünk egy mély lélegzetet!

És lenne még egy utolsó megjegyzésem a mai napon. Valaki lenne olyan szíves és tenne valamit Kuthumi tiszteletére? (nevetések) Mert nagyon rosszul érzi magát.

És ezzel drága barátaim, Vagyok, Aki Vagyok, Adamus, a Metálos fiúk gézengúz csoportjának a szolgálatára. (néhány bekiabálás, hogy „Huhú!” – a közönség pedig tapsol)

És ne feledjétek, hogy minden jól van a teremtés egészében. Köszönöm. Köszönöm.

Fordította: Telegdi Ildikó – telegdi.ildiko66@gmail.com

Szerkesztő és magyar nyelvi lektor: Thomázy Tímea – timea.thomazy@centrodauida.com

Magyar szinkronos video megtekintése itt: <http://www.centrodavida.com/webcast/>